

norsk FILATELISTISK TIDSSKRIFT

TIDSSKRIFT
FOR FRIMERKESAMLERE
UTGITT AV NORSK FILATELISTFORBUND

REDAKTØR: JARLE O. STENSDAL

Redaksjonens adresse:
Postboks 46 — Høvik

NR. 5

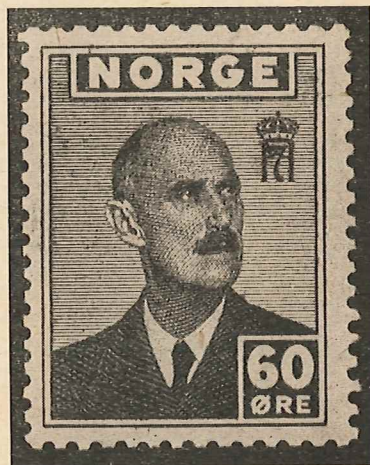
MAI 1945

4. ÅRG.

Vår kamp er kronet med seier

NORGE ER ATTER FRITT

Den dagen vi i mange og lange år har sett fram til — den har vi no opplevd. Alle Gestapos skranker er revet ned. Vi kan igjen tale og skrive og handle som frie menn. Vi vet det er slik, men griper oss likevel gang på gang i tanken: Er det virkelig sant? Men vi ser jo for hver dag stadig beviser på at dette er den nye virkelighet som vårt folk er gått inn i. Det har under denne krigen ofte vært tale om den elastiske front, den elastiske krigsføring. Og vi har smilt av de ynkvverdige forklaringer på tilbaketog og nederlag som offisielt ikke kunne erkjennes. Men på et område har krigen virkelig vært elastisk. Det er i hvert menneskes sinn. Festningens kjerne har vært vår urokkelige tro på at VI VIL VINNE, men utenom den har vi tilpasset oss krig og terror, savn og sorg. Og vi vil vel også klare å tilpasse oss den nye og dyrekjøpte frihet og fred.

For dyrekjøpt er den. I denne gledesstund blander seg sorgen over dem som falt i kampen på den yttre og den indre front. De ga sitt liv for at vi kunde få oppleve disse dagene. De må ikke ha gjort det forgjeves. Det mot og den offervilje de viste må vi se til å berge med oss over i hverdagens kamper, slik at de spørsmål som no skal løses må bli løst på et bredt nasjonalt grunnlag. Klarer vi det da har vi ved deres hjelp ikke bare vunnet krigen — da har vi også vunnet freden.

Frimerkene i fedrelandets tjeneste

Kort etter at jeg overtok redaksjonen av dette tidsskrift skrev jeg en artikkel om «Linjene for en bevisst norsk frimerkepolitikk» (nr. 3/1943) som jeg avsluttet med en anmodning til leserne om å sende inn forslag for frimerkeutgaver i den kommende 5-års periode. Det kom den gang inn svært mange forslag og jeg ble ofte purret om å offentliggjøre resultatet. Når jeg ikke gjorde det hadde det sin gode grunn. Emnet viste seg nemlig under de rådende forhold å være ytterst delikat og svarene kunde inndeles i to grupper. Den ene vilde jeg ikke offentliggjøre og den andre kunde jeg ikke.

No er imidlertid den tid heldigvis igjen kommet hvor vi fritt kan skrive hva vi vil og hvor vi kan diskutere en frimerkepolitikk som skal stå i fedrelandets og ikke i et enkelt partis tjeneste. For om en ting synes der ikke å være uenighet, nemlig at der må være en *plan* for frimerkeutgivelsen. Et frimerke er et kunstverk og en kan ikke vente hverken av tegneren eller trykkeriet at de skal skape det hvis de ikke får den nødvendige tid til disposisjon.

Som jeg tidligere flere ganger har framhevet er den tid for alltid forbi hvor frimerkene bare tjente et postalt behov. Reklamen har tatt frimerkene i sin tjeneste, og det gjelder da at denne statens reklame blir mest mulig effektiv og representerer landet på en verdig måte. Et firma legger an sin reklamekampanje på lang sikt etter grundige forberedelser. Det samme må også gjøres for frimerkeutgivelsen. Der må til stadighet foretas undersøkelser slik at en alltid har oversikt over de begivenheter som i de nærmeste 4 à 5 år skal erindres med frimerker. Tegnere, skrifteksperte og trykkeri må få 1 à 2 år å

forberede en frimerkeutgave på og ikke 1 à 2 måneder.

Ingen enkelt stat har som U.S.A. forstått å lede en bevisst frimerkepolitikk. Helt fra Kolumbusutgaven i 1893 og opp til i dag går det som en rød tråd i den at Amerikas historie i vakre og frapperende tegninger skal klarlegges for det store folk. Fra tid til annen utsender endog postverket små bøker til den amerikanske ungdom med illustrasjoner av merkene og en kort historisk forklaring av motivene. I forordet til en av disse bøker utgitt i 1938 skriver U.S.A.s Postmaster General James A. Farley:

«Hensikten med denne lille boken er å legge fram for Amerikas ungdom vår store nasjons historie slik som frimerkenes minne og spesialutgaver viser den og å vekke i de vordende borgere en bedre forståelse av det framsyn og den tro som våre forfedre hadde for de varige grunnsetninger om frihet og likhet for alle, da de la grunnen for et nytt styresett i dette landet.

Jeg vil være meget gla hvis din økede interesse for frimerkesamling gjør deg litt stoltere over vår historie, over de menn og kvinner som skapte den, og over hva vårt land representerer.»

Den utbredelse som filatelien har i Sambandsstatene og den popularitet som dette lands merker nyter over hele jorden er et bevis for at den amerikanske frimerkepolitikk er lagt riktig an.

Vårt land har heller ikke råd til å la ligge ubenyttet den anledning til reklame og spredning av kunnskaper som frimerkene representerer. Gjennom dem skal staten tale til landets egne innbyggere og minne om de begivenheter og de

menn som er hele folkets felleseie. Og på hvert brev som sendes til utlandet skal de være en fargerik og vakker hilsen fra vårt land.

Nettopp i kraft av den anledning til reklame og propaganda som ligger i frimerkene var det klart at de også måtte bli tatt i krigens tjeneste. Det engelske moderland har riktignok avstått fra det, men Sambandsstatene og Russland har i rikt mon benyttet frimerkene for å propagandere samhørighetsfølelsen og for å gjøre krigsanstregelsene og krigens helter kjent for folket. De forskjellige fordrevne regjeringer som hadde funnet et tilfluktssted i London fortsatte også derfor å utstedte frimerker med motiver fra frigjøringskampen. Den første var Polen, seinere fulgte også Norge, Jugoslavia og Holland. De norske merker foreligger i seks verdier 10, 15, 20, 30, 40 og 60 øre og utkom 1/1-1943. En del av disse merker — sannsynligvis 10 000 serier — ble avstemplet: London 17/5-43. Disse siste merker ble her i Norge solgt til inntekt for Jagerfondet. For øyeblikket savner vi imidlertid offisielle opplysninger om disse utgaver, men vi håper å kunne bringe dem i vårt neste nummer.

Det blåser no en renselsens og fornyelsens ånd gjennom vår administrasjon. Det er mitt håp at denne også må ramme våre frimerker slik at man ikke nøyer seg med å sette en del quislingmerker ut av kurs og så fortsette med de gamle posthorn og løvemerker. For 1½ år siden foreslo jeg at der skulde utgis en minneserie i anledning av 100-års dagen for Henrik Wergelands død. Dette forslag ble forkastet av Generaldirektoratet på et svakt saklig grunnlag, men den virkelige grunn var vel at Henrik Wergeland var jødenes venn. No er tiden så langt framskreden at en minneserie for ham ikke kan bli hva jeg hadde tenkt meg den skulde være, men jeg har den sikre tro at det nye Poststyre ikke vil la vår store dikters og frihetkjempers dødsdag passere uten å minnes ham.

En annen sak som også må løses i den aller nærmeste framtid er nye kronemerker. På grunn av de transaksjoner som tyskerne har foretatt med de beslaglagte kronemerker fra 1937 og også med dronning Maud merkene, kan disse dessverre ikke gjøres frankeringsgyldige igjen. Det er derfor naturlig at vi no får en ny kroneserie med portrett av vår folkekjære konge. Og vilde det ikke være en idé om man denne gang laget dem i halvannen størrelse?

Når disse to serier er gått av stablen er tiden inne til å avholde en konkurranse om nye norske frimerker eller til å innby bestemte kunstnere om å framkomme med forslag. Disse frimerker måtte da være et ledd i vår nye bevisste frimerkepolitikk:

Frimerkene i fedrelandets tjeneste.

Jarle O. Stensdal.

Gratulasjoner

Til formannen i Norsk Filatelistforbund, dr. Per Gellein, er innløpet følgende telegram:

«Dansk Filatelist Union hilser og ønsker hjertelig tillykke til Norsk Filatelistforbunds styre og medlemmer. Vi hylder det frie Norge.

Graae-Rasmussen.»

Chr. Thaulow jun.

Vårt medlem, disponent, cand. jur. Christian Thaulow jun., født 15/7-1901, er borte. — Han døde i fangenskap som så mange andre gode norske menn.

I den store pulje, som ble arrestert i måneds-skiftet januar/februar 1943 i Trondheim og Trondelag var også han. — Ble først ført til det berømte Misjonshotellet, hvor han ble mishandlet, derfra til Vollan, og etter en tids forløp til Falstad. — utpå høsten 1943 ble han satt i celle, og satt der nesten hele tiden sammen med lektor, major Ullmann, som no også er død i tysk fangeleir. Våren 1944 ble Thaulow ført til Grini, og var der til han i begynnelsen av september ble sendt til Tyskland med D/S Westfalen. — Denne båt ble som kjent senket fredag 8. september, og Thaulow var dessverre en av dem som der måtte late sitt liv. Han ble funnet og er kremert i Göteborg.

Thaulow var et kjært og skattet medlem av vår forening; hans lyse gode smil vil alltid erindres av oss.

Vi lyser fred over hans minne.

Nordenfjeldske Filatelistforening.

Meddelelser fra FORBUNDET

Autorisasjon av frimerkehandlere

Forbundsstyret har meddelt Forbundets autorisasjon til:

- 32. Hans Pettersen, Sandnes.
- 33. Bjarne P. Nygård, Stavanger.

Oslo, 18. mai 1945.

NORSK FILATELISTFORBUND,
Per Gellein.

SVERIGES FRIMERKER

(Forts. fra nr. 2/1945.)

Av ABR. ODFJELL

Posthornntypen

Tegningen er utført av kunstneren Torsten Schönberg, Stockholm. Denne samme tegning ble benyttet til samtlige øreverdier, men til 1 krona-verdien er den forandret, idet «KUNGL. POST» oppe er sløyfet og der står «1 KRONA 1» både oppe og nede. Videre er der litt forskjell i tegning og bokstaver. Begge tegningene er av hr. T. Schönberg og originalstempelen av gravør Wilcke, Stockholm. Det første originalstempel til 35 og 45 øre frimerkene ble gravert i Ottawa — de andre i Stockholm.

35 øre gul.

Originalstempel, overføringsrulle og et par trykkplater levertes i 1919 av The British American Bank Note Co., Ottawa — det er type I. I 1924 leverte Stockholm et nytt stempel, det er type II.

Forskjellen er, at i type I til høyre for T i POST er der en hvit strek, da den rutede bunn ikke er fullført, mens denne hvite strek mangler i type II. Videre er i type I begge ø i øre ens, mens den venstre ø er tykkere i type II enn den høyre ø.

Type I. Fra 21. sept. 192 . Opplag 12 513 000. Stillingstegn er 0—1 og 2—3 i begge marginaler.

Utagget×10. Fargen oransjegul. Papir A. og C.

Variant: To tynne bristlinjer fra kronen over posthornet mot «3»-tallet.

Type II: Trykningstid 1925—1930. Opplag 29 042 500.

Utagget x 10. Fargen oransjegul. Papir A. Ingen variant.

40 øre olivengrøn.

Her er to sett stempler og plater, begge utført i 1920 i Stockholm. Det første sett plater ga et utilfredsstillende trykk, derfor ble straks nytt sett utarbeidet. Typenes kjennetegn er:

Type I har skarpe rammelinjer, jevn rutet bunn, «4»-tallets fotstrek er rett og det venstre bladornament i kronen er uten skyggestrek.

Type II har svake rammelinjer, ujevn rutet bunn, «4»-tallets fotstrek er snittet til venstre og det venstre bladornament har fått en skyggestrek.

40 øre: *Type I:* Fra 5. juli 1920. Opplag 8 573 100. Stillingstegn er 1—2 og 3—0 i begge marginaler.

Utagget×10. Farge mørk olivengrøn. Papir A.

Type II: Trykningstid 1920—1921 og 1923—1929. Stillingstegn 0—1 og 2—3 i begge margi-

naler. Opplag i de to trykningsperioder var 3 860 000 og 9 922 000 — tilsammen 13 782 000. Den svarte mørkegrønne farge er fra 1920—1921 og er på papir B. Den lysere olivengrønne farge er fra siste trykningsperiode og papir A.

40 øre har ingen kjente varianter.

45 øre brun.

Originalstempel, overføringsrulle og et sett plater (type I) levertes i 1919 av The British American Bank Note Co., Ottawa. I 1924 ble der i Stockholm laget nye plater (type II) da graveringen ikke var dyp nok.

Forskjellen mellom disse to typer er ikke så lett å konstatere. Type I. Bokstaven L i KUNGL. har en rett avskåret fotstrek, mens denne i type II er skrå. Type I: I høyre ØRE er venstre prikk over ø lavere enn den høyre, mens de er jevne i type II. I høyre SVERIGE er siste E's toppstrek, midtstrek og fotstrek tynnere i type I enn i type II.

45 øre brun.

Type I: Fra 21. september 1922. Opplag 3 371 100. Stillingstegn er . (punkt) til venstre og : (kolon) til høyre for fargelinjen, kun i øvre marginal.

Utagget×10. Fargen er grålig brun. Papir A. Ingen variant.

Type II. Trykningstid 1925—1929. Opplag 12 153 400. Stillingstegn 0—1 og 2—3 i begge marginaler.

Utagget×10. Fargen er mørkbrun og oransjeaktig brun. Papir A. Ingen variant.

60 øre fiolett.

Her er to typer stempler forarbeidet i Stockholm i 1920 og i 1926: Typenes kjennetegn er: Type I, Rammelinjen tydelig, type II svak.

» » Hjørnet til R i venstre ØRE er skarp, type II rundet.

» » Toppstrek i R i høyre ØRE er jevn, type II smal på midten.

» » Kronens venstre bladornament har kort skyggestrek, type II lang.

Type I: Fra 30. aug. 1920. Opplag 11 727 600. Stillingstegn 0—1 og 2—3 i begge marginaler.

Utagget×10. Fargen rødilla i nyanser. Papir A og C.

Type II: Fra 6. mars 1926. Opplag 39 330 500. Stillingstegn 2 til høyre for fargelinjen i begge marginaler.

Utagget×10. Fargen er fiolett karmin. Papir A. På papir A₃ (tynnere, blålig hvitt papir fra 1933) er der trykt 8 751 000. Dette tall er regnet med i ovenstående opplagstall.

60 øre har ingen kjente varianter.

70 øre brun.

Her er bare en type, hvis stempel og plate er forarbeidet i Stockholm i 1920. Stillingstegn er 1—2 og 3—0 i begge marginaler. Etter 1925 er denne verdi ikke trykt.

70 øre: Fra 8. mai 1922. Opplag 2 113 500.
Utagget×10. Fargen er oransjebrun. Papir A.
Ingen variant.

80 øre grøn.

Fra 30. aug. 1920. Opplag 13 137 900. Stillingstegn er 1—2 og 3—4 i begge marginaler. Etter 1925 er denne verdi ikke trykt.

Utagget×10. Fargen er matt blåaktig grøn. Papir A, B og C.

Variant: Her er to reentries. Ett med venstre SVERIGE og KUNGL. POST full av fargede prikker og småstreker samt venstre og nedre rammelinjer delvis dobbel. Det annet reentry har konturene av posthornet, en del bokstaver i høyre SVERIGE og høyre rammelinje delvis dobbel.

En kort strek i høyre margin i høyde med VE.
Et platesår i margin under høyre ØRE, kan også forekomme i øvre margin over POST.

85 øre blågrøn.

Fra 5. des. 1939. Opplag 7 489 700. Stillingstegn er —1 i begge marginaler. Etter 1938 er denne verdi ikke trykt.

Utagget×10. Fargen er matt blåaktig grøn. Papir A.

Ingen variant.

90 øre lyseblå.

Fra 2. sept. 1925. Opplag 30 546 700. Stillingstegn er 1—0 og 3—2 i begge marginaler. Trykningstid 1925—1929.

Utagget×10. Fargen er rik på nyanser, blå, grålig lyseblå, grønlige lyseblå, lyseblå og matt-blå. Papir A.

Ingen kjent variant.

1 krona oransje.

Fra 17. nov. 1921. Opplag 15 170 100. Som nevnt i innledningen til posthornstypen er tegningen til 1 krona litt forskjellig fra øremerkene. Originalstemplet ble laget i Stockholm av gravør Wilcke i 1921. Stillingstegn er 0—1 og 2—3 i begge marginaler. Trykningstid 1921—1939.

Utagget×10. Fargen er nyanser i oransje. Papir A og B.

Ingen varianter.

110 øre blå.

Trykningstid 1920—1925. Platene for de følgende øremerker er forarbeidet i Stockholm. Stillingstegn 0—1 og 2—3 i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 13. september 1920. Opplag 14 967 800. Fargen er grålig ultramarine, blå og lyseblå. Papir A og C.

Ingen variant.

115 øre brun.

Trykningstid 1929—1939. Stillingstegn er 2 til venstre for fargelinjen i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 14. juni 1929. Opplag 11 089 800. Fargen er brunrød. Papir A.

Ingen varianter.

120 øre rosa lilla.

Trykningstid 1925—1933. Stillingstegn er 3—2 i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 23. oktober 1933. Opplag 3 650 100. Fargen rosa lilla. Papir A. Det tynnere blålighvite papir A₃ er sjeldent.

Ingen variant.

140 øre svart.

Trykningstid 1920—1925. Stillingstegn er 2 til venstre for fargelinjen i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 30. august 1920. Opplag 14 658 700. Fargen er svart, sommetider litt olivenaktig svart. Papir A og B.

Variant: Reentry som tydelig sees i 40 øre og til høyre for rammelinjen.

145 øre gulgrøn.

Trykningstid 1930—1938. Stillingstegn er 2 til venstre for fargelinjen i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 9. oktober 1930. Opplag 3 779 800. Fargen er gulgrøn og gulig lysegrøn. Papir A.

Ingen variant.

Gustav V — profil

Tegningen, ramme og kongens bilde, er i to deler som begge er utført av professor Emil Österman. Originalstemplet, uten verdiangivelse, ble forarbeidet av gravør Mirovsky i firmaet Hasse W. Tullberg. Alle stanser til de forskjellige verdier, som ble arbeidet etter originalstemplet, ble gravert og ettersatt av gravør Mirovsky. Der er en liten forskjell. I originalstemplet, som 20 øre er trykt etter, går hår og uniformskragen omtrent isammen, mens kragekanten i de andre verdier er blitt sterkt markert.

15 øre.

Her er to typer, hvorav den ene ble ettergravert av hr. Wilcke. Begge ble utført i 1922 i Stockholm. Den største forskjell er at type II har en hvit E i uniformskragen over bokstav Ø. De andre kjennetegn er i type I:

Fotstreken i siste E i SVERIGE er avrundet, i type II er den rett vinklet.

I type I: Nesetippen og den rutede bunn går sammen.

I » II: er de skilt.

I » I: er 5-tallets toppstrekk avrundet.

I » II: er den spiss.

15 øre fiolett.

Trykningstid 1922—1925. Stillingstegn er 0 til venstre for fargelinjen i begge marginaler og 3 til høyre for fargelinjen i nedre marginal. 1—2 forekommer i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 19. oktober 1922. Opplag 334 051 700. Fargen er fiolett i rødlige, grålige og ultramarine nyanser. Papir A og C. C papir er meget sjeldent.

10×10. Fra 1. nov. 1922. Opplag 31 546 280. Fargen er fiolett i nyanser. Papir A.

Under trykningen av 5 øre på vm. papir ble trykkeriet lens for farge. Trykkplaten ble tatt ut og erstattet med en 15 øres sådan, idet fiolett farge var forhånden. Trykningen fortsattes til papirrullen var oppbrukt. Hvor mange 15 øre fiolett der ble trykt på dette papir med vm. vet jeg ikke, men en bør huske dette når en arbeider med 15 øre fiolett, for vm. papir er sjelden. Det

har vært utbudt 15 øre frimerke med falsk vm. fra Paris. Vm. var framstillet ved radering.

Variant: En bristlinje fra issen ned kinnet som slutter i uniformskragen. Der er en lignende variant hvor bristlinjen begynner i R og går ned til kinnet i høyde med øyet. Der er en platebrist mellom to plater under Ö og over «RI» — derfor finnes den enten i merkets overkant eller underkant.

15 øre rød.

Type I. Stillingstegn er 1—0 i begge marginaler. Videre finnes 1 og 2 til venstre for fargelinjen i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 30. september 1925. Opplag 37 749 700. Fargen rød og blek rød (fra en slitt plate). Papir A.

Type II. Trykningstid 1928—1936.

Utagget×10. Opplag 689 720 200. Papir A.

10×10. Opplag 157 628 000. Fargen er rød og karmin rød. Papir A.

Variant: En reentry i uniformskragen, i haken og i håret og ÖRE.

15 øre brun.

Denne verdi er trykt fra type II platene. Trykningstid 1936—1938. Stillingstegn 2 til venstre for fargelinjen i nedre marginal.

Utagget×10. Fra 1. juli 1936. Opplag 196 602 900. Farge rødlig brun og oransjeaktig brun. Papir A.

10×10. Fra 1. juli 1936. Opplag 50 220 000. Farge rødlig brun. Papir A.

20 øre fiolett.

Trykningstid 1921—1922. Stempel og plater er framstillet i Stockholm. Stillingstegn 0—1 og 2—3 finnes i begge marginaler. Alle 20 øres merker er en plate.

Utagget×10. Fra 1. april 1921. Opplag 163 531 500. Fargen har flere nyanser i fiolett. Papir A, B og C.

10×10. Fra 23. januar 1922. Opplag 3 228 000. Fargen er ultramarine fiolett. Papir A.

Variant: Der er to kjente platebrister. En tynn, nesten rett linje i tinningen. En lys og mørk skygge med små brist fra issen ned i uniformskragen framfor øret. Der er også en reentry som viser tykke linjer i frakken, 20 øre oppe og i høyre marginal utenfor T og e finnes i en linje som følge av reentryens dobbeltrykk.

20 øre rød.

Trykningstid 1922—1925 og 1936—1937. Stillingstegn 2—1 i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 18. november 1922. Opplag 23 623 300. Fargen er mattrød og karminrød. Papir A.

20 øre oransje.

Trykningstid 1925—1936. Stillingstegn 2—1 i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 1. november 1925. Fargen i oransje nyanser. Papir A.

25 øre rød.

Trykningstid 1922. Stempel og plater er forarbeidet i Stockholm. Det er samme plate til 25 øre rød, blå og oransje. Stillingstegn er ukjent.

Utagget×10. Fra 2. januar 1922. Opplag 5 345 900. Fargen er matt karmin rød. Papir A. Ingen kjent variant.

25 øre blå.

Trykningstid 1925—1936. Stillingstegn er 3—2 i begge marginaler. På en plate, datert 16. sept. 1927 forekommer «2» til venstre for fargelinjen i begge marginaler. Det lysultramarine merke på hvitt papir har «1»-tall til venstre for fargelinjen i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 30. september 1925. Opplag 112 002 400. Fargen er grønnlig mattblå, blå og lys ultramarin (1934).

Variant: En bristlinje fra under R gjennom hode og kinn ned til uniformskragen. I denne variants s. v. hjørne finnes i marginalen et lite punkt som kan tjene til denne variants karakterisering. Der er et annet merke med tynne bristlinjer under ÖRE der går nedover.

25 øre oransje.

Trykningstid 1936—1939. Stillingstegn er 2 til venstre for fargelinjen i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 1. juli 1936. Opplag 16 116 800. Fargen rødlig oransje. Papir A. Ingen kjent variant.

30 øre blå.

Trykningstid 1923—1925 og 1936 og 1937. Stempel og plate er framstillet i Stockholm. Stillingstegn er 2 til venstre for fargelinjen i begge marginaler. Samme plate til 30 øre blå og brun.

Utagget×10. Fra 28. november 1923. Opplag 35 250 400. Fargen er rik på nyanser — grønnlig mattblå, blå, lyseblå, mørk ultramarin og ultramarin. Papir A.

Ingen kjent variant.

30 øre brun.

Trykningstid 1925—1936. Stillingstegn er 1—2 i begge marginaler. På en plate datert 9. februar 1926 finnes «2» til venstre for fargelinjen i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 1. oktober 1925. Opplag 54 467 400. Fargen er rødbrun i nyanser. Papir A. Ingen kjent variant.

35 øre rød fiolett.

Trykningstid 1930—1939. Platen er forarbeidet i Stockholm. Stillingstegn er «2» til venstre for fargelinjen i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 14. mars 1930. Opplag 23 922 300. Fargen er matt og frisk rød fiolett. Papir A.

Ingen kjent variant.

40 øre.

Der bruktes to sett plater til 40 øre. Det første sett (type I) er utført av gravør Mirovsky i A. B. Hasse W. Tullberg i 1920. Det annet sett (type II på det olivengrønne merke) er i 1930 utført av gravør Sven Ewert i Statens frimerketrykkeri. Typeforskjellen er:

De horisontale indre rammeliner er skarp i type I, men svak i type II.

«4»-tallets hake på den vertikale strek er i type I lang, men kort i type II.

Nakkens kontur imot den rutede bunn er svak i type I, men skarp i type II.

Epaulettens bakre kant markeres svakt i type I, men tydelig i type II.

40 øre blå.

Trykningstid 1921—1923. Stillingstegn 3—0 og 1—2 i begge marginaler. Kun type I.

Utagget×10. Fra 4. juni 1921. Opplag 16 392 000. Fargen er blå og matt grønlige blå. Papir A.

Ingen kjent variant.

40 øre olivengrøn.

Type I. Trykningstid 1929—1930. Stillings-tegn 1—2 i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 26. juni 1929. Opplag 1 260 700. Fargen olivengrøn. Papir A. Trykket ble urent, hvorfor oppgraving fant sted.

Type II. Trykningstid 1930—1939. Stillings-tegn er «1» eller «2» til venstre for fargelinjen i begge marginaler. «2»-tallet er kun på det tynne hvite papir.

Utagget×10. Opplag 9 974 500. Fargen oliven-grøn. Papir A.

Ingen kjent variant.

Følgende oppstilling av Higlett i Nordisk F.T. 1932, s. 138, er kanskje en hjelp.

1. Type I, mørkeblå, middels papir.
2. Type I, olivengrøn, middels papir.
3. Type I, olivengrøn, tynt papir. Slitt plate, urent trykk.
4. Type I, olivengrøn, tynt papir. Oppgravert plate.
5. Type II, olivengrøn, tynt papir.

45 øre brun.

Trykningstid 1929—1938. Stempel og plater er utført av gravør Sven Ewert, Statens frimerketrykkeri.

Utagget×10. Fra 28. september 1928. Opplag 17 260 300. Fargen er mattbrun og mørkebrun. Papir A.

Variant: Reentry viser bunnens rutede trykk utenfor hele merkets bredde oppe og i bokstavene ER og G i SVERIGE.

50 øre grå.

Trykningstid 1921—1938. Platene er utført i Stockholm. Stillingstegn 2—3 i nedre marginal. På det tynne blåhvite papir. A₃ er stillingstegnet 0—1 i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 6. september 1921. Opplag 41 682 900. Fargen er gråsvart og grå (1933). Papir A.

Ingen kjent variant.

85 øre blågrøn.

Trykningstid 1925—1929. Platene er utført i Stockholm. Stillingstegn 1—0 i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 30. november 1925. Opplag 3 192 300. Fargen er mørk blåliggrøn. Papir A. Ingen kjent variant.

115 øre brunrød.

Trykningstid 1925—1929. Platene er utført i Stockholm. Stillingstegn 1—0 i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 30. november 1925. Opplag 3 782 300. Fargen brunrød. Papir A.

Ingen kjent variant.

145 øre gulgrøn.

Trykningstid 1925—1930. Det er Stockholms-plater. Stillingstegn 3—2 i begge marginaler.

Utagget×10. Fra 1. desember 1925. Opplag 2 730 900. Fargen gulgrøn. Papir A.

Ingen kjent variant.

5 kronor 5 grøn.

Trykningstid 1931—39. Tegning og stempel samt platene er utført av gravør Sven Ewert. Tegningen forestiller det monumentale og historiske Stockholms Slott. I det s. v. hjørne er S.E. innfelt. Stillingstegn er 1 til venstre for fargelinjen i begge marginaler.

10×10. Fra 26. nov. 1931. Opplag 645 600. Farge mattblågrøn. Papir A.

Ingen variant.

Av jubileumsfrimerker hadde Sverige til 1920 kun ett (5 kr. posthus). Men etter 1920 begynner en stor og interessant rekke av jubileumsfrimerker og jubileumsserier, til stor glede for samlere og handlere, og til berikelse av poststyrets kasse.

Fra 1920 kommer en rekke minne eller jubileumsfrimerker, i alt over 110, og de forskjellige tagginger kanskje flerdobler dette tall. Disse minnermerker vil bli behandlet samlet etter de ordinære frimerker.

Etter at 6 milliarder frimerker var trykt begynte den amerikanske Stickney rotasjonspresse å bli slitt og en ny presse ble innkjøpt fra Goebel A.G., Darmstadt, Tyskland. Denne presse ble montert i 1937, og i januar 1938 utsendtes den nye maskins første frimerke. Denne tyske maskin er forsynt med elektrisk tørreanordning, perforering og regnemaskin. I stedet for de to halv trykkplater til cylinderen på Stickney maskinen brukes her ingen plater, idet gravingen foregår direkte på cylinderen. Det er således cylinderen som danner platen. Der trykkes også på denne maskin 340 frimerker av normalstørrelse.

Mens gummieringen utførtes etter trykningen på Stickney maskinen, trykkes på firmaet Goebel's maskin på gummiert papir.

Der er for øvrig en rekke tekniske forandringer med platenes (cylinderens) forarbeid og framstilling. Det er et presisjonsarbeid — allikevel forekommer forskyvninger av trykkcylinderen. Dette ble rettet på den måte at de tegninger som er dobbeltrykk blir utslettet og ny tegning(er) påført cylinderen. Dog kan resten av dobbeltrykket (re-entry) enkelte ganger stå igjen, hvorfor re-entries ikke er så ualminnelige.

Den nye maskins tagging er 13.

Da etterspørselen etter frimerkehefter tiltok ble der i 1940 anskaffet en heftemaskin fra firmaet Goebel A.G., Darmstadt. Denne maskin leverer 4800 hefter i timen.

Papiret som brukes er uten vm. Det er A-papir — hardt og blåhvitt, det samme som fra 1934 ble levert fra Klippans Pappersbruk.

På grunn av sliping og poleringen av trykkcylinderen forekommer ofte fargestreker i frimerkets tegning eller i marginalen.

Gustav V — profil til høyre

Tegningen er utført av kunstneren Torsten Schonberg. Etter denne tegning utførtes etterhvert verdiene: 5, 10, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45

og 50 øre. Gravør Sven Ewert utførte graveringen, men da man ikke var tilfreds med 10 og 20 øre, måtte disse graveres om, og 10 og 20 øre har derfor to typer. Typeforskjellen finnes i verditallets størrelse og i bunnen både om hodet så vel som rundt SVERIGE.

Da disse frimerker framdeles trykkes kan opplagene ikke angis. Der forekommer ikke mange fargenyanser.

Utagget×13:

5 øre grøn	utkom: 23/1-1944
10 » fiolett, type I	» 22/3-1939
10 » fiolett, type II	» 11/12-1939
10 » gråfiolett, type II	
15 » brun	» 27/1-1942
20 » rød, type I	» 10/2-1939
20 » rød, type II	» 13/4-1940
25 » oransje	» 26/6-1940
30 » blå	» 8/4-1940
35 » karminfiolett	» 23/1-1941
40 » olivengrøn	» 8/4-1940
45 » mattbrun	» 26/6-1940
50 » grå	» 28/4-1941

13×13:

10 øre fiolett i begge typer samt gråfiolett.

3-sidig tagget 13:

5 øre grøn.
10 » fiolett i begge typer samt gråfiolett.
20 » rød, type II, utkom 17/3-1942.

Variant: 30 øre. På dette frimerke har en hittil funnet syv forskjellige re-entries — eller som de blir kaldt i postmuseets bok «Sveriges Frimärken 1920—1941» «dubbla dubbelpräglingar». Den alminneligste er doble konturer i bokstavene i Sverige og i ansiktets skyggelinjer.

„Tre kronor“-serien

Tegnelærer A. Johanson har utført tegningen og gravør Sven Ewert trykkcylinderens gravering. Serien omfatter følgende verdier, alle uttagget×13 og på papir A₃:

60 øre lys og mørk fiolett karmin	
	utkom: 10/2-1939
85 » mattgrøn	» 20/11-1939
90 » lyseblå	» 22/9-1939
100 » guloransje	» 22/9-1939
115 » brunrød	» 20/11-1939
120 » rosahilla	» 22/9-1939
145 » lysgulgrøn	» 20/11-1939

Variant: 60 øre. — Re-entry. Deler av den rutede bunn finnes i øvre margin, i venstre krone eller i den venstre runding av S.

Den 14. juli 1941 utkom et nytt «5 kronor 5» også med tegning av Stockholms Slott — tegnet og gravert av gravør Sven Ewert. Frimerkene er trykt i ark à 40 merker. Tagging 3- og 4-sidig 13 og papir er A₃.

Den 4. mai 1942 utkom den høyeste verdi hittil — «20 kronor» — tegnet av kunstnerinnen Laila Prytz-Wik og gravert av Sven Ewert. Tagget 13. Papir A₃. 20 kronor ultramarin — 1ste opplag 60 400.

Erindrings- og jubileumsmerker

Som foran meddelt hadde Sverige til 1920 bare ett slikt merke, men fra og med 1920 begynner en stor og interessant rekke av erindringsmerker og jubileumsserier.

Over 110 forskjellige verdier som med de forskjellige tegninger, papirsorter m. m. flerdobler dette tall, og disse blir viktige konkurrenter til de alminnelige frimerker som før denne tid tilfredsstillende hadde besørget landets post og gitt de daværende samlere mere enn nok arbeid.

Gustaf II Adolf

Dette frimerke — 20 øre blå med kong Gustaf II Adolfs hode — kom ut til minne om 300 årsdagen for den alminnelige postbefordring i Sverige — d. 28. juli 1620.

Billedet er etter en byste modellert i 1632 av en Georg Petel. Tegningen er av professor Olle Hjortzberg og graveringen er utført av firmaet Hasse W. Tullberg, Stockholm.

Tre trykkplater ble forarbeidet i 1920. Den første var uten stillingstegn. De andre plater har 0—1 og 2—3 i begge marginaler. Trykningstid 1920—1921.

20 øre blå.

Utagget×10. Fra 28. juli 1920. Opplag 46 069 900. Fargen er blå i mange nyanser. Papir A, B og C. Det siste er det sjeldneste.

Variant: Flere bristlinjer fra øret ned til «F II» og en lysskygge foran «Ö» i ÖRE. Der er i marginen en kommalignende bristlinje under e i øre — eller når merket er klippet knapt nede, finnes bristlinjen over siste E i SVERIGE.

10×10. Opplag 4 555 900. Fargen er blå i nyanser. Papir B.

Gustaf Vasa-serien

Denne serie — tre verdier — 20, 110 og 140 øre — utkom d. 6. juni 1921 i anledning av 400-års jubileet for Gustaf I Vasa's befrielseskrig i 1521.

Tegningen er utført av kunstneren Einar Forseth etter en trerelieff, antagelig utført av den flamske kunstner Wilhelm Boy. Graveringen utførtes av postverkets frimerketrykkeri

ved gravør Wilcke. Der ble levert et par trykkplater til hver verdi. Alle verdier er på A og B papir. Det siste er det alminneligste.

20 øre fiolett.

Utagget×10. Fra 2. juni 1921. Opplag 510 000. Stillingstegn 0—1 i begge marginaler. Fargen er matt, mørk og lys fiolett. Den matte farge er på papir A.

110 øre blå.

Utagget×10. Fra 2. juni 1921. Opplag 509 500. Stillingstegn 2—3 i begge marginaler. Fargen er blå og matt blå.

140 øre svart.

Utagget×10. Fra 2. juni 1921. Opplag 502 500. Stillingstegn 1—2 i begge marginaler. Fargen er oliven svart.

Variant: I samtlige verdier er der en bristlinje til høyre for den høyre rammelinje. Denne brist som kan gå gjennom hele platen er tynn, variende i lengde.

VIII. Verdenskongress-serien

Denne serie ble utgitt d. 4. juli 1924 til minne om den ottende verdenspostkongress som ble holdt i Stockholm det år. Serien har ti øre-verdier og tre krone-verdier.

Øre-verdiene er tegnet av kunstneren Ture Tideblad.

Det vakre merke med de fire tårn forestiller fra venstre: Stadshustårnet med de tre kroner, Tyskekirken, Riddarholmskirken og Storkirken. Det er en vakker gjengivelse av Stockholms by sett fra Saltsjoen. Graveringen er utført av firmaet Jacob Bagges Sedeltrykkeri, Stockholm.

Kroneverdien er tegnet av professor Olle Hjortzberg. Kongens bilde er en fotografisk reproduksjon av professor Emil Østermanns tegning av kongen til Gustaf V profilserie. Graveringen er utført av Jacob Bagges Sedeltrykkeri.

Bare en trykkplate ble utført til hver av de to tegninger. Ved trykningen ble platen satt på cylin-

deren sammen med en plate av Verdenspostfor- eningens 50 års jubile- umsserie, så disse to serier ble trykt samtidig.

Trykningstid 1924.

Arkene var på 40 mer- ker og tagget 10. Papir A ble benyttet til samt- lige verdier — bare 10 øre hadde en del trykt på C papir. Stillingstegn forekommer i begge marginaler. Tallene 1, 2 og 3 ved siden av fargestreken samt — liggende over denne. Forskjellige trykkdata ble innstanset i trykkplatens underkant.

At utgivelsen av denne og neste serie ble kriti- sert av samlere er sikkert. I Nordisk F.T. 1924 s. 110, er man forarget over at samlere skal bidra til å dekke omkostningene ved avholdelsen av den ottende verdenspostkongress og beklager at det svenske postverk nedlot seg til å arransjere noe slikt.

5 øre brunoransjerød	opplag 3 094 000
10 » grøn og gulgrøn	» 2 936 000
15 » fiolett	» 3 102 000
20 » rød	» 506 000
25 » oransje	» 383 000
30 » blå	» 540 000
35 » svart	» 392 000
40 » olivengrøn	» 302 000
45 » mattbrun	» 347 000
50 » grå	» 288 000
60 » rødlilla	» 311 000
80 » blågrøn	» 287 000
1 kr. grøn	» 225 000
2 » rød	» 197 000
5 » blå	» 186 000

Denne serie har ingen kjente varianter.

I de dagene da de delegerte til Verdenspost- unionen var samlet i Stockholm, fylte Unionen 50 år den 18. august. Dagen ble feiret og en jubileumsserie ble utgitt til minne om festlig- hetene. Det var de samme verdier som til ver- denspostkongressen. Øre- verdiene ble tegnet av kunstneren Ture Tide- blad etter et gammelt tresnitt. Kroneverdiene ble tegnet av professor Olle Hjortzberg. Graver- ingen av øreverdiene ut- førtes av firmaet Jacob Bagges Sedeltrykkeri, mens kroneverdiene gra- vering ble gjort av fir- maet Hasse W. Tullberg, Stockholm.

Bare en trykkplate ble brukt. Det var samme framgangsmåte som for den samtidig trykte serie til kongressen, med samme farger og noenlunde samme opplag, samme perforering og papir A til samtlige verdier, men en del 10 øre ble trykt på C papir. Dette er det beste. Serien har ingen kjente varianter.

5 øre brunoransjerød	opplag 1 862 000
10 » grøn og gulgrøn	» 3 000 000
15 » fiolett	» 3 101 100
20 » rød	» 514 000
25 » oransje	» 390 000
30 » blå	» 550 000
35 » svart	» 395 000
40 » Olivengrøn	» 309 000
45 » brun	» 342 000
50 » grå	» 348 000
60 » rødilla	» 313 000
80 » blågrøn	» 315 000
1 kr. grøn	» 245 000
2 » rød	» 221 000
5 » blå	» 187 000

(Forts.)

Våre kronemerker

Av den nye typen er bare 1½ krone-merket utkommet. Den alminnelige mening er visst, at det er ikke noe stas ved det.

Vilde det ikke være i pakt med tiden, om postverket no innstillet arbeidet med disse typer og isteden utga en pen serie krone-merker med et nytt bilde av kong Håkon? Det måtte bli en smukk hyldest fra postverket til majesteten og til minne om, at det til høsten er 40 år siden H.M. kongen kom til Norge. Den burde derfor komme i verdiene 1, 2, 3, 4, 5 og 10 kroner.

Se til våre naboland: hva bringer ikke disse i vakre kongemerker?

Hvis andre filatelisten syns om dette mitt forslag, var det å ønske, at de sendte tidsskriftet sin uttalelse herom.

Bankmann.

Poststyret meddeler:

Salget av Frontkjemper-, Krigsforlis- og Landshjelpmerker 1944 er innstillet fra postverkets side.

Poststedene vil dessuten ved første sirkulære få beskjed om at disse merker samt de nedenfor nevnte ikke lenger skal godtas til frankering av postsaker:

Hålogalandsfrimerket av 1941,
Legionsfrimerket av 1941,
Quislingfrimerket av 1942,
Rikstingsfrimerket av 1942,
Europeisk Postforeningsfrimerkene av 1942,
Krigsforlismerkene av 1944,
Landshjelpfrimerkene av 1943,
Tryggve Gran-frimerket av 1944.

Etter de gjeldende bestemmelser kan ingen av disse merker forlanges innbyttet mot alminnelige frimerker.

Som bekjent ble salget av og frankeringssyldighet for kong Håkon kronefrimerkene av 1937 og de seinere utgitte dronning Maud velgjøren-

hetsfrimerker opphevet av de tyske okkupasjonsmyndigheter i oktober 1940. Merkene ble deretter beslaglagt uten godtgjørelse og solgt på det utenlandske frimerkemarked, hvor det no er flere millioner av disse merker i omlop til betydelig underpris.

En hel del av disse merker vil med sikkerhet finne vegen inn over grensen igjen og bli budt fram til salg her i landet.

Såframt forbudet mot å bruke merkene til frankering blir opphevet, vil Postverket bli påført et betydelig tap.

Av den grunn ser en seg, så lite ønskelig som det er, nødsaget til å opprettholde forbudet og kan selvfølgelig heller ikke tillate at merkene blir stemplet filatelistisk ved poststedene.

Spørsmålet om å utgi nye kronefrimerker er under behandling.

For Postdirektøren

Høy.

Joh. Sundal.

I et sirkulære til postmestrene av 15. mai meddeler Poststyret at de frimerker som er utgitt av den norske regjering under dens opphold i London «skal godtas til frankering på like fot med de alminnelige kursierende frimerker».

Norgeskatalogen 1945

Hr. Redaktør!

Etter å ha lest anmeldelsen av Norgeskatalogen 1945 av hr. arkitekt Schou i Norsk F.T. nr. 1/1945 tillater jeg meg å anmode om spalteplass for nedenstående:

Ark. Schous anmeldelse synes stort sett å være saklig og grei, omenn hans kritikk som vanlig er skarp og hans ros middelmådig, men han gjør seg skyldig i visse feil, som samlerne må få opplysning om da hr. Sshous opplysninger til dels er misvisende.

Under punkt 3 på side 13 sier hr. Schou angående klisjéen for våpentype II bl. a.: «Den bør så snart som mulig bli utskiftet i en strekkklisjé.» Riktignok er det vel den gamle klisjé, som her er benyttet, men hvis man betrakter klisjéen i lupe, vil man straks se at det er en strekkklisjé, idet rasteret er fjernet. En annen sak er, at klisjéen ved tid og anledning bør tegnes om, men dertil trenges et helt førsteklases typemateriell, oppsatt av en ekspert.

Under punkt 6 på samme side sier anmelderen angående «Hovednummerne 61 I og II» (skal vel være «Hovednummeret 61, plate I og II») at dette har fått en misvisende beskrivelse. Der står: «Tynn fotstrek i R i Frim.», skal være: «Tynn nedstrek i R i Frim.», og han refererer til hr. Caspersens bok om Centraltrykkeriets merker. Hr. Schou tar her helt feil (og eventuelt også hr. Caspersen), idet det nettopp er fotstrekken i R som skal være tynn i plate I og tykk i plate II (sjelden). Betegnelse på de to vertikale streker i R må selvsagt være: Ryggstrekens nedre del = nedstrek, og R-ens ben = fotstrek! Katalogens betegnelse kan derfor overhode ikke misforstås! Men anmelderens kritikk virker desorienterende!

Stockholm, 23/3-45.

A. B. Holti.

Ferariteter og forfalskinger

Av DAN THUNE-LARSEN

(Forts. fra nr. 4/1945.)

Alt dette er selvsagt bare ABC for en falskner. Langt verre er det naturligvis når det skal gjøres større forandringer med et merkes utseende. Det letteste å forfalske er naturlig nok merker med overtrykk, og man skulde jo tro at en hvilken som helst boktrykker skulde kunne ha sjanser her. Det viser seg imidlertid sjelden eller aldri mulig å lage en overtrykksforfalsking så god at ikke ekspertene kan skille den ut. Den alminnelige samler kan selvsagt kun klare det hvis forfalskingene er slett utført.

Hva fargeforandringer angår skal det være rent deprimerende å se hva falsknerne kan klare. Mr. Eastwood skriver at han her har sett så forbausende resultater, så det vil kunne bli ganske håpløst med tiden å samle sjeldne fargevarianter. Like håpløst vil det være å samle sjeldne taggingsvarianter, når hver falskner har sin egen perforeringsmaskin. — Jeg kan dessverre ikke gi bestemte oppskrifter på fargeforandringer, og det vilde neppe være videre sundt å publisere den slags i filatelistisk presse, selv om jeg hadde hatt kjennskap til saken, da en eller annen svak sjel snart vilde komme til å framby resultatet av sine forsøk på markedet. Falsknerne kjenner imidlertid dessverre alle kjemikalier som kan anvendes, og det er sikkert få frimerker i dag som en kjemiker ikke kan klare å forandre fargen på. Her i Norge har vi heldigvis hittil vært forskånet for alvorlige forsøk på fargeforfalskninger av våre merker. Av og til har man sett 3 skilling Oscar eller 3 skill på markedet i underlige farger, tydelig utsatt for kjemisk påvirkning, og disse har da blitt betraktet som i høyeste grad mindreverdige og ikke som sjeldne nyanser. Verre vil det bli hvis det en dag begynner å strømme inn 3 skill 3 rødfiolett, 8 skill 8 rosa, 2 sk. Posthorn prøyssisk blå, eller 1 øre grønoliven, men vi får håpe at vi kan slippe den slags hos oss, og at fortjenesten vil bli så liten ved å forfalske nyanse på våre merker, så ingen vil bry seg om å forsøke.

Taggingsforfalskinger er også meget farlige. Det foretas både tagging av utaggete eksemplarer, omtagging av merkene, og også fabrikasjon av utaggete eksemplarer av merker med tagger. Det er imidlertid sjelden falsknerne har så lett spill som med 1923/24 utgaven fra Sovjet. 8 kopek verdien i denne serie var tagget katalogisert i 50 øre og utagget i Kr. 100,—. Det viste seg imidlertid at mange ark var meget dårlig tagget, og merkene ved arkrandene til dels utagget på utsiden, slik at det gikk an å klippe utaggete merker ut av perforerte ark, og fortjenesten var straks mange tusen prosent.

Svindlerne er nå blitt så dyktige at de foretar vannmerkeforandringer på følgende måte. Man tar et merke med et billig vannmerke og kleber det med bilsiden fast på en plate, så filer man merket ned til en tynn hinne ved hjelp av fine smergelskiver. Et annet billig merke, med det riktige vannmerke, blekes så helt av og klebes fast på den tynne hinne. Andre måter å forfalske vannmerker på, er å tynne papiret i likhet med

vannmerket, å presse papiret i fuktig tilstand, eller å male en oljekomposisjon på merket. Sverige Afa nr. 152y 15 øre fiolett med vannmerke Bølge linjer har vært forfalsket på denne måte, og ble omsatt i London for kr. 7,50. Formodentlig er 20 øren (Afa nr. 145y) forfalsket på samme måte. Den moderne tids falskner bruker hodet, og det viser seg dessverre at de også får avsetning for sine produkter.

Så kommer jeg til reparasjonene. Det har vært meget stor diskusjon om dette. Hvorfor skal dette fordømmes? Hvorfor er det mere iveren for å reparere et gammelt frimerke, enn et gammelt maleri eller et stykke kinesisk porselen? En mann må da vel ha lov til å pusse opp eller besørge pusset opp de frimerker som står i hans samling, hvis han måtte ønske det. Jo, dette er vel og bra alt sammen. Men kan man være sikker på at merket ikke straks etter vedkommende samlers død blir videresolgt som prima, eller i hvert fall i annet eller tredje ledd? Mangen en av utlandets store frimerkehandlere har sikkert mere enn en gang fått merker pusset opp og reparert, og de fleste handlere har sikkert med eller uten vitende solgt reparerte merker som prima. Såvel på frimerkeauksjonene som hos frimerkehandlerne kan svindlere få kjøpt defekte merker for en meget billig pris. Det er ikke bare de dyreste merker som nå repareres; nei merker fra 2—3 kroner og oppover, og enhver samler kan få reparert sine merker for 25 øre pr. stykk og oppover etter merkenes verdi.

Frimerkereparatørene er dyktige, og noen av dem holder seg desseverre ikke bare til reparasjoner, men er virkelige falsknere. Hvorledes den slags kan florere uhindret i utlandet viser et sirkulære fra en «reparatør» gjengitt i Eastwood's bok. Denne innbyder her samlere og handlere til å besøke hans «stand» på Schweizerbørsen, og sier: «Hvis De lar Deres sekunda merker reparere etter min absolutt enestående metode vil alle bli luksusstykker. Så lenge Schweizerbørsen varer vil jeg helt gratis ta imot et hvilket som helst frimerke uten filatelistisk verdi, som er tynnslitt, mangler tagger, har rift eller mangler et stykke, og jeg vil levere Dem merket tilbake uten at De vil kunne se hvor det er reparert. På min «stand» vil De se Frankrike 1849 — 20 centime svart i par med Sveits 1852, og De vil ikke være istand til å oppdage hvor merkene er skjøtt. Jeg forandrer til enkeltteksemplar til et tête-bêche par, og et alminnelige merke til et med omvendt midtstykke. De vil bli overbevist om at jeg er perfekt etter 15 års praksis med frimerkereparasjoner. Jeg kjøper alltid alle gamle samlinger, merker på hele brev, og defekte sjeldne merker fikses konstant.» Andre reparatører er «hederlige», og påtar seg ikke arbeide som påtrykk, eller regummierer merkene, men foretar kun oppussing av det enkelte merke. Disse er dog sikkert de ferreste.

Hvorledes skal man nå kunne bekjempe alle frimerkeforfalskninger, omsetning av reparerte merker som ekte etc.? Først og framst bør det

i alle land være dyktige eksperter, og alle dyrere merker må undersøkes. Selvsagt kan forfalskningene være så gode at selv eksperter kan bli bedratt, og eksperter kan også komme i skade for å bedømme ekte merker som falske, men disse tilfeller vil selvsagt hende sjelden. I London ble en gang to merker solgt og bedømt som ekte, de ble så sendt til en ekspert i Frankrike og bedømt som falsknerier, en hollandsk ekspert uttalte så at det ene var ekte, det annet falsk, en ny engelsk ekspert uttalte det omvendte av hollenderen. Merkene ble så tilslutt forelagt enda en ekspert, og denne ble også forelagt alle de øvrige eksperters uttalelser. Etter inngående undersøkelser erklærte denne så begge for ekte. Pressen har en meget stor misjon i kampen mot falskneriene. Jeg tenker her både på den oppdragende betydning den kan ha like overfor samlerne, og i særlig grad på at den er seg sitt ansvar bevisst overfor samlerne ved kun å ta inn annonser fra førsteklasses frimerkehandlere. Det siste synes det som om de store filatelistiske blad i utlandet ikke har tatt særlig hensyn til. Bladene lever som regel av sine annonsører, og flere er rene private forretningstiltak, og tar med glede inn alle annonser.

Her i Norge har vi hatt meget liten kontakt med de store frimerkeforfalskere, og har heldigvis hatt liten anelse om den. Det har dog sikkert vært en masse billige sett på markedet her, som er falsknerier. I denne tiden kjøpes det her vilt og uten kritikk. Få tenker på forfalskninger, og mange kan kanskje bli skuffet etter på ved å få vite at noen av de no dyrt anskaffete merker er falske. Hvor mange her tenker på forfalskninger hvis de kommer over en gammel samling, eller kjøper dyre engelske kolonimerker i et kommisjonshefte. Jeg leste forleden at det i 1911 eksisterte 17 forskjellige forfalskninger av Baselerduen, og 15 forskjellige av Dobbeltingen. Hvor mange er det no? Hvor mange ville tenke på å henvende seg til en av våre hjemlige eksperter hvis man kom over et slikt merke forholdsvis billig?

Falsknerne har vært så frekke at de har forfalsket ekthetsattester fra Royal Philatelic Society i London, et trykt skjema, med fotografier av merkene, og underskrifter, som var falske. — Det var ikke rart at Ferari og Tapling lot seg narre, men hva kommer filatelistene til å gjøre i framtiden i kampen mot falsknerne?

Norge har heldigvis hatt få frimerkeforfalskninger. Kanskje er merkene for billige, og kanskje for vanskelige å ettergjøre. No har vi jo nylig hatt et par saker også her hjemme på berget, og en utenlandsk svindler vil sikkert både kunde forfalske Luftpost og V-merker bedre enn det var gjort her. Sikkert kommer internasjonale falsknere også til å forsøke seg med norske merker, og da gjelder det å være på vakt. — Vi må få eksperter som stadig har en gratisannonse i tidsskriftene, og som samlerne kan henvende seg til. Disse ekspertene må ha betaling for sitt arbeid, det blir sikkert i det lange løp langt billigere å betale for ekspertise enn å kjøpe falske merker. Alle falske merker må straks stemples på baksiden på foreskrevet måte, og det må slåes hardt ned på alle forsøk på å omsette falske merker som ekte.

Noen forfalsker frimerker for å hjelpe samlerne. Som Bergersen sa: «Det var så mange som

manglet Nationens flypost og samlerne vilde så gjerne ha tak i det, så jeg gjorde det bare for å hjelpe dem.» Ja hjelp oss gjerne, hvis folk må fylle hullene i albumene sine, men la alle merker ha et tydelig stempel «falsk» på baksiden, og la prisene være en bagatell, så vil slike etiketter kanskje kunne glede mange ubemidlede samlere. Men å forfalske merker for å selge til bagatellpriser er det nok ingen svindlere som ønsker.

En måte å unngå forfalskninger på er ved kun å samle dyrere merker med garantistempel. Man bør da helst kjøpe merkene med forbehold, og selv sende dem til eksperten. En annen måte å unngå forfalskninger på er ved kun å samle billige merker. Man kan her for eksempel gjøre som skotten McArthur fra Aberdeen, som i lengere tid hadde vært fortvilet over at sønnen ville begynne å samle frimerker. Han satt nemlig inn følgende annonse i en av de store Londonaviser: «Hvem vil ha meg? Jeg er ung, vakker, slank og frisk. Kontantmedgift 500 000,—, siden det tidobbelte. Søker dannet ung mann gjerne uten formue.» Det innløp 25 000 svar fra hele verden, og McArthur junior hadde sin frimerkesamling, og den var helt fri for falsifikater.

Jeg er ikke enig i at falske og reparerte merker skal brennes eller ødelegges. Hvis de bare er behørig stemplet gjør de neppe noen skade. Videre bør alle klubber søke å skaffe seg falsifikatsamlinger, og medlemmene bør forære sine falske merker til klubbene. Ekspertene bør så lett ha adgang til disse samlinger under sitt arbeid.

Vi må alle være med å kjempe skånselsløst mot frimerkeforfalskingene. For noen år siden stod det i Nordisk F.T. om en Berlinersamler som var død, og på gravsteinen stod det navn, dato, årstall, filatelist, og en gjengivelse av et av de trekantete merker fra «Kap det gode Håp». Jeg vet ikke om han hadde tatt sin død av å være blitt lurt på noen av de mange forfalskninger av de trekantete kappmerkene, men la oss alle sammen gå inn for det gode håp at filatelistenes kamp verden over mot frimerkeforfalskninger og svindlerier må kronas med hell.

Dan Thune-Larsen.

En interessant avstempling

Vi bringer ovenfor et fotografi av et merke som er litt utenfor det alminnelige. Det vil si, merket er ikke så interessant, men stemplet — og særlig datoen. Det er nemlig avstemplet ombord på et tysk krigsskip 8. april 1940! Dagen før invasjonen.

Litt mere om NORSKE FRANKERINGSSTEMPLER

Fra den svenske frankeringsstempelsamler Thorsten Ingeloff, som i Svensk Filatelistisk Tidsskrift publiserer en artikkelserie om «Nordiska frankostempler» har vi fått følgende bemerkninger til clv's artikkel i marsnummeret:

«I anslutning till inbjudan att diskutera signaturen clv:s «Litt om Norske Frankeringsstempler» ønsker jeg framføre følgende mine synspunkter:

Med den åttmestone hittills rådande förbistringen på konvolutens område anser jeg det helt enkelt ikke möjligt att lägga upp en på helbrevprincippet grundad frankostemplingssamling, som till utseende och omfang ikke verkar avskrækkende istället for att attrahere nye interessene og samlare. Dessutom forefinnes det store flertalet frankostempler på fönsterkuvert, och vad är det då for nöje med ett kuvert med ett stort gapande hål! Om jeg skulle drive min tes till sin spets, gör jeg frågan: Huru skulle en U.S.A.-samling på helbrev te sig? Det landet har dock (bortsett från «slogan»-varianterna) omkring 100 000 licens maskiner.

Alltså, undantag forekomme, men generelt samlar jeg *urklipp* av frankostemplet och firmatrycket, som tillsammans eller i forekommande fall var for sig fastes med små «klistre-pärler» på blad av medeltjockt papir i formatet 235 × 90 mm, och ordnas efter licensnummer. Varje ændrad tekst får sitt nr.

Vid sidan härav har jeg en studiesamling, där licensnumrens antal är ringa, men i hvilken jeg søker få med allt interessant med avseende på hovedtypernes ulike frankostempler, valørsiffror, ort- og datumstemplets detaljer, event. räknetals siffror och placering, reklamtexternas placering, etc. etc. Denna samling liknar den konventionella frimærksamlingen med vanlig oppsætning i album.

I Norge liksom här i Sverige torde bristen på en nummerkatalog vara mycket kænibar for den, som vill søke sig in på det här avsedda samlingsområdet. I Danmark finnes däremot sedan flere år Ohlhues katalogisering, som jeg i bruket funnit både logisk och enkel, därför också mycket tilltalende och användbar. Ønskligt anser jeg det derfor, om vi alla kunde enas om en utformning, som det må tillåtas mig att kalle det *danske systemet*. Schematisk sammanfattar jeg detta på følgende sätt:

1. Då en maskin *samtidigt* brukas av flere, oppræknes dessa brukbare *utan* individuelle littera.
2. Då maskinen overgår till annan brukare, blir det ju på sätt och vis en ny frankostempel och licensnumret utvidgas därför med ett littera, lämpligast A, B, C, etc.
3. Inom varje brukares nummer specificeres de ulike «texterna» (liksom saknad av dylik), i möjligheste mån kronologisk, med de små bokstäverna a, b, c, etc. som underlittera.

Då det här kan bli tal om både 10 og 20 och med tiden än fler «texter» måste jeg deklarerer en från clv bestämt avvikende

mening, for en numrering med romerske siffror blir synnerligen tungrodd, kanske rent av svårtolkad. Skriv på försök en sifferserie t. o. m. 20 med romerske siffror!

4. Romerske siffror kunne däremot tillgripas som «placeringsindikation» for «texterna», lämpligast då inom parentes *efter* resp. «text» (placering framför bör for overskådlighetens skull reserveras for *numrering* av ett eller annat slag).

Om därvid følgende schema føljes:

- I = mellan valör- och datumstemplerna (clv:s a)
II = till vänster om datumstpl. (» b)
III = under valörstemplen (» d)
IV = under datumstemplen (» c)
blir det praktisk taget bara de romerske siffrorna I och II som komme till mera omfattande anvændning.

I provet till den foreslagna katalogiseringen ønsker jeg som for en utomstående inkonsekvent peke på «A-Magasinet og Ukens Nytt» inom parentes efter «Aftenposten» i jämførelse med de særskildte littera A, B och C for Norges Banks maskin.

Det ovan sagda är emellertid allt av mycket underordnet betydelse jämført med faktum, att något nu verkligen göres for att undan glømskan rædde en hel del høiginteressant material, som ånnu är tillgængligt.

30/3-1945. Thorsten Ingeloff.

Ingeniør Ingeloff har uten tvil rett i at det vil være bedre å bytte om romerske tall og små bokstaver, fordi større romerske tall er vanskelige å lese samtidig som det er lettere å lese f. eks. 860 d enn 860 IV. Romertall O kan så beholdes som kjennetegn eller forkortelse for at vedkommende undernr. ikke har reklametekst. Å anse et nøytralt stempelavtrykk som hovednummer blir neppe riktig fordi en rekke stempler ikke er kjent uten reklame- eller tekstklisje. Hva størrelsen av de avklipp man skal samle på angår, så må de være minst så store som tvers over en standardkonvolutt, likesom stempler med reklame- eller tekstklisje under datum eller under merkebillede må ha med hele stemplet og konvolutt rundt helst slik at utklippet blir rektangulært.

I forrige nr. var det ved en inkurie ikke kommet med underskrift under illustrasjonen, slik at det ikke kommer fram at de 6 øverste er avtrykk av postfrankeringsmaskiner, mens de 2 nederste er avtrykk av jernbanefrankeringsmaskiner. I nøkkelen utgår «& NZ», da denne modell aldri har vært brukt i Norge. For Francotyp er det høyeste kjente nr. hittil 352 og for Krag 1256. Det er ellers en rekke nr. som ikke er i bruk og heller ikke har vært i bruk.

clv

Forespørsler til tidsskriftet må alltid vedlegges SVARPORTO!

Norske frimerkers priser

Av skipsreder BJARNE GUNDERSEN

For alle verdier som er gjenstand for kjøp og salg vil prisene stadig være i bevegelse, når de ikke under særegne forhold låses fast av myndighetene. Slike svingninger kan være av lokal art, gjelde en enkelt vare eller varegruppe og skyldes spesielle forhold av sesongmessig eller tilfeldig art. Eller de kan være mere omfattende med årsak i større økonomiske eller politiske kriser, og får sine voldsomste utslag under en sådan verdensomfattende krise som den vi no befinner oss i.

Det naturlige forhold mellom tilbud og etterspørsel vil alltid være grunnleggende for prisbevegelsene; men kunstige inngrep som kartell-dannelser, frivillig ødeleggelse av store varemengder o. l. kan medføre sterke forskyvninger. Og under store kriser vil myndighetenes inngrep være av avgjørende betydning — produksjonen reguleres opp eller ned, forbruket reguleres ved rasjonering og prisene fastsettes ved lov. Dette gjelder ganske naturlig først og framst de ting som er av livsviktig og krigsviktig art.

For vår hobby, frimerker, gjelder ikke disse hensyn, hvorfor utviklingen her mere har fulgt forholdet mellom tilbud og etterspørsel, og jeg skal her komme nærmere inn på prisutviklingen og prispolitikken for de norske frimerker.

Foruten ved tilbud og etterspørsel påvirkes frimerkeprisene av de større handlerfirmaers prispolitikk og ennvidere også — og i ikke uvesentlig grad — av de ledende frimerkekataloger. For norske frimerker er uten nevneverdig konkurranse Norgeskatalogen den avgjørende. Katalogkomiteen har her de to siste år gjennomført et energisk forsøk på å holde prisene for norske merker sterkt nede, og er i denne prispolitikk kommet i skade for å gå så langt, at katalogens priser for et betydelig antall merkers vedkommende er så fjerne fra det som i dag er rimelige markedspriser, at katalogen i stor utstrekning ikke taes hensyn til under omsetningen.

Selvom en ledende katalog bør ha til delvis oppgave å virke regulerende på markedet, så må dog markedet i seg selv være hovedgrunnlaget. Når katalogen går helt utenom det virkelige marked og prøver å danne et helt nytt prisnivå, så vil den som i dette tilfelle også forfeile sin misjon som regulerende faktor.

Det anføres i katalogens forord at det har vært nær sagt umulig å finne fram til virkelige markedspriser, og at en derfor har valgt å gjøre katalogen til en samlerkatalog, altså en håndbok, og til et godt byttegrunnlag. Det siste menes oppnådd ved et innbyrdes korrekt forhold mellom prisansettelsene. Bedømt etter den daglige omsetning er heller ikke dette lyktes, idet en flerhet merker villig omsettes til det dobbelte av katalogprisene og mere til, mens andre like villig selges til katalogens priser og delvis også under disse.

Selvom det var lyktes å gjennomføre et innbyrdes korrekt prisforhold vilde dette kun fått betydning for bytte av norske merker. Under de

noværende særegne forhold er dette muligens av adskillig interesse; men det blir dog bare en døgnpolitikk. Før eller seinere vil markedene utad igjen åpnes, og de norske filatelister vil gjenoppta sin byttevirksomhet med utlandet, og kjøps- og salgsvirksomheten med de øvrige lande vil etterhvert komme igang. Da er det ikke det innbyrdes forhold mellom de norske merker som blir det viktigste, men derimot de norske merkers samlede prisnivå i forhold til prisene på de øvrige lands merker.

Norgeskatalogen blir med rette såvel her hjemme som ute betraktet som den offisielle norske katalog som skal vise de norske filatelisters syn på og vurdering av landets egne merker. Det blir da i de fleste tilfeller også denne katalog som er avgjørende for hvorledes utenlandske kataloger vil vurdere de norske merker. Men anstrenger vi oss for å holde våre egne merkers priser nede, så må vi ikke regne med at utlandet seinere vil hjelpe oss med å komme oppover igjen, selvom disse andre land samtidig har forstått å få sine merker i et langt gunstigere prisnivå. De norske filatelister vil da oppleve å måtte avgi sine egne merker til billige priser, mens de må betale godt for det de vil ha igjen.

At dagens markedspriser — selv bortsett fra de værste utslag — er til dels krisebetonet er klart. Men dette er ikke en lokal norsk krise, men en verdensomspennende krise, hvis utslag gjør seg gjeldende i nærsagt alle land. Og jo lenger en kriseperiode varer og jo større ødeleggelser krisen medfører, desto voldsommere og varigere følger vil den ha på alle økonomiske felter — også for frimerkene. Den noværende krise er blitt av lengere varighet enn vel de fleste hadde tenkt seg, og ødeleggelserne er så uendelig meget større enn noen hadde trodd mulig — og følgene må bli deretter.

Men nedgangen vil komme — ja, ingen ønsker vel annet enn at de aller fleste priser gradvis igjen vil komme nedover. Og dette vil utvikle seg ganske naturlig ettersom krigsproduksjonen igjen omstilles til fredsproduksjon, så tilbud og etterspørsel etter hvert kommer mere i overensstemmelse. Matvarer kan produseres, forbruks-gjenstande fabrikeres, skip bygges osv., så dette gradvis kommer i et naturlig forhold til behovet.

Helt anderledes stiller det seg med f. eks. frimerker. Ingen ny produksjon vil her kunne erstatte det som er gått tapt. Eldre emisjoner vil ikke bli trykt opp igjen. De reduksjoner som har funnet sted i det forhåndenværende materiell vil aldri påny kunne erstattes. Om den framtidige etterspørsel kan der naturligvis diskuteres; men det er ingen grunn til å anta at samlerinteressen rundt omkring i verden skal gå nevneverdig ned, dertil er vår hobby no for sterkt grunnfestet.

Og kommer nedgangen, så vil denne dra også de norske merker med seg, selv om vi på forhånd har holdt disse nede på et relativt lavt nivå. De norske merker vil da få nedgangen dobbelt — først ved at vi selv holder prisene nede, og der-

nest som et ledd i en alminnelig nedgang også ute i verden for øvrig.

Hertil kommer at de norske merker tidligere utvilsomt har vært undervurdert, hvilket nok har sin vesentlige årsak i manglende opplysningsarbeide og reklame. Vi har tidligere ikke hatt noe handlerfirma av de fornødne dimensjoner til å kunne ivareta de norske merkers interesse i utlandet på tilstrekkelig sterk måte, våre tidsskrift er av språklige grunner ikke nådd utover de nordiske lande, og vi har ikke hatt noen organisasjon med de rette organer eller den fornødne økonomi til å drive en effektiv reklame. Noen bedring var vel merkbar allerede før krigen — således var interessen for norske merker i stigning i Amerika. Og der er også no tydelige tegn på øket interesse for våre merker utenfor vårt lands grenser. Vi må også kunne regne med, at Norges navn har vært så aktivt fremme under denne verdenskrise at det er blitt bedre kjent, og dette vil ganske sikkert resultere i øket interesse for vårt lands merker. Men skal dette medføre noen fordel for de norske filatelister, så må situasjonen utnyttes riktig, og det skjer *ikke* ved at vi selv anstrenger oss for å holde de norske merkers prisnivå nede.

Bortsett fra filatelistenes personlige interesser har dette spørsmål også en nasjonaløkonomisk betydning. Frimerker representerer no meget betydelige verdier, og det bør være de norske filatelisters plikt å værne om disse på beste måte.

Jeg går ut fra at Katalogkomiteen som en underliggende årsak for den gjennomførte prispolitikk har hatt hensynet til de spekulanter, som

dessverre er kommet inn også i vår hobby. Det er ganske riktig kommet en god del spekulanter med; men sammenliknet med de mange reelle samlere er de ikke så meget å regne med. De har også vesentlig måttet holde seg til de nyere emisjoner, da det i tiden etter deres oppdukken har vært svært lite fremme av eldre og bedre materiell. Den sikreste måte å få disse spekulanters salg til å virke forstyrrende på markedet er da også å skremme med nedgang. Frimerkeprisene vil sikkerlig i framtiden like fullt som tidligere gå i bølgegang. Men like sikkert som der kan komme nedgangsperioder, så vil disse igjen følges av ny oppgang, og ingen som ikke har foretatt rent tåpelige innkjøp behøver noen gang å tape på sine frimerker. Får denne tro feste seg såvel hos de reelle filatelister som hos spekulantene, så vil ethvert panikkutbrudd bortfalle — og uten slike tilbud vil prisene selvsagt lettere holdes stabile. Våre opplag er heller ikke større enn at de ved fornuftige utbud lett skulde finne avtagere, når de store utenlandske markeder igjen åpnes. Det framdeles rike Amerika vil sikkert kunne ta det meste alene.

Det er nok fristende å prøve å få straffet disse spekulanter litt på pungen; men de reelle filatelister må være oppmerksomme på, at de derigjennom i første rekke samtidig skader sine egne interesser, og det sannsynligvis med virkning lenge etter at spekulantene forlengst er avviklet.

La oss være enige om å verne om våre norske merker, gjøre dem kjent og ettertraktet ute i verden, og derigjennom styrke vår egen posisjon innen vår kjære hobby.

 KRIGSFANGEPOST

BREVKORT

Avsender _____

Til _____

 15
NORGE

Feltpost

Etter kampenes avslutning i 1940 fikk de tilfangetatte norske soldater hver tildelt et brev-kort med hvilket de kunde sende en hilsen hjem om sitt oppholdssted. Opplaget av disse kort skal være meget lite, det sies et par tusen.

DANMARKS FRIMERKER

Av lektor M. HAUGE

(Forts. fra nr. 4/1945.)

II.

Om fotposten i København

Et ganske interessant trekk i den danske postbefordring er Fotposten i København. Så vidt jeg vet var denne fotpost den eneste lokalbefordring i prefilatelistisk tid.

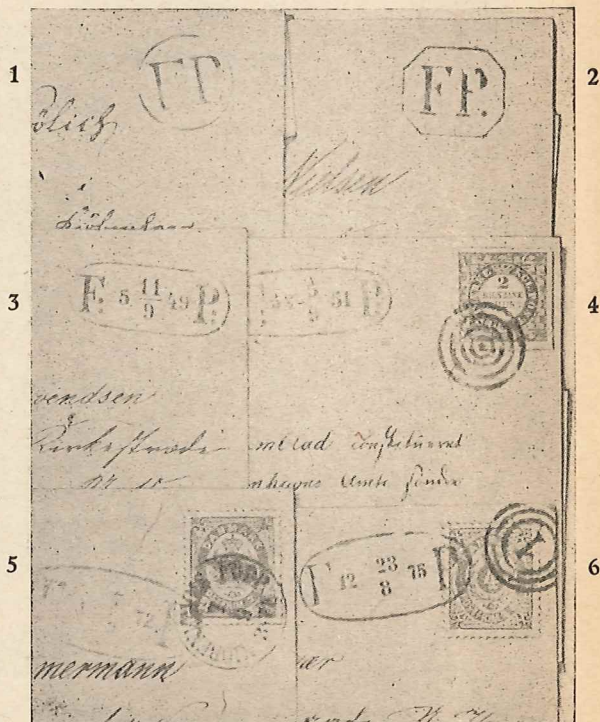

Fotpostbud.

I Christiania IV.s postforordning av 1624 var det en bestemmelse om at brevbudene også skulle medta lokale brever og besørge dem ombragt i de byer de drog gjennom. Denne bestemmelse fikk dog i lang tid ingen praktisk betydning. Byene var små — selv *Kjøbenhavn* hadde bare ca. 20 000 innbyggere —, og folk var ikke enno blitt bortskjemt av postale bekvemmeligheter. Helt til 1. mars 1806 besørget postvesenet ikke lokalbrever. Men i begynnelsen av 1800-tallet var situasjonen blitt endret. *Kjøbenhavn* var da vokset opp til en by på 100 000 innbyggere, og den var en velstående by og en handelsby av ganske store dimensjoner. Det var da naturlig at tanken om lokalbefordring av brever innen *Kjøbenhavn*s by dukket opp. Det var merkelig nok ikke post-

vesenet som unnfanget idéen. — I det hele tatt er vel ikke statsinstitusjoner, selv om de er kongelige, så særlig idé- og initiativbringende. — Det var en pensjonert tollembetsmann ved navn *H. C. Riegels* som ble far for lokalposten i *Kjøbenhavn*. Han innsendte i 1805 en ansøking til poststyrelsen om tillatelse til å opprette et brevkontor i *kjøbenhavn* og besørge ombragt brever og pakker innen byens område. Enten no postvesenet fryktet en generende konkurrent, eller den tenkte seg den mulighet at her kunne det bli et lønnsomt foretagende, det er ikke så godt å si, men postvesenet bestemte seg i hvert fall til selv å sette i gang lokalpost for *Kjøbenhavn*. Lokalposten skulde være en helt selvstendig organisasjon. Den fikk sitt kontor i postgården, og *Riegels* ble ansatt som bestyrer. — Det er sannelig ikke alle statsinstitusjoner som er så hensynsfulle!

Til å besørge ombringelsen ansattes 8 bud, og disse skulde utdele og innsamle post to ganger om dagen. De skulde ikke gå inn i husene, men de skulde gi sitt nærvær tilkjenne ved å ringe med en klokke, slå på en gongong eller blåse i et horn. På det billede som ovenfor er gjengitt, ser vi en elegant postsprade med gongongen i den venstre hånd. Bud og ryttere med posthorn sees ofte på bilder fra denne tid. Lokalposten ble kalt «*Fodposten*» i motsetning til den ridende

Brever med fotpostavstemplinger.

eller «agende» post, som besørget post fra by til by.

Portoen utgjorde 2 skilling for brever som ikke var tyngre enn 1 lodd (1 lodd er en eldre dansk vektenhet og svarer omtrent til 15,5 g), 4 skilling for 2 lodd og 8 skilling for 16 lodd, alt under forutsetning av at brevet skulde utbringes innenfor vollene. Til Fredriksberg og forstedene var taksten den dobbelte.

Driften første år var ganske oppmuntrende. Det ble besørget ca. 63 700 brever med en inntekt på 1505 riksdaler og en utgift på 1191 riksdaler. Men så kom krigen med England og englendernes bombardement av Kjøbenhavn 2.—5. september 1807. Under bombardementet ble henimot 2000 hus enten nedbrent eller sterkt beskadiget, lokalposten gikk betydelig ned, og overskuddet sank til 42 riksdaler i 1807(!)

Årene 1807—14 var en meget skjebnesvanger tid for Kjøbenhavn som for Danmark i det hele. Kjøbenhavns tidligere store betydning som handelsby ble sterkt forringet, handelen stagnerte, og en økonomisk nedgangsperiode begynte. Dette gikk selvsagt også ut over Fotposten. Tross de alvorligste bestrebelser lyktes det ikke å stanse utviklingen. Postvesenet tapte helt lysten til å drive Fotposten, og fra 1. april 1809 ble lokalposten overdratt Riegels som privat enterprise. I innstillingen herom sier postdireksjonen at en ikke kan vente at Fotposten noensinne vilde gi så stort utbytte som første år, «*nu da Nyhedens Ynde et tabt for Sagen, den almindelige Sinkelse almindeligt paaklages og Vennespøg og Ondskabs Kaadhed med anonyme Brever er uttømmet.*» Noe særlig elevert syn på den framtidige utvikling gir ikke denne innstilling uttrykk for, og den ble da også gjort grunnlig til skamme av den postale utvikling som seinere fant sted, riktignok vesentlig etter 1850.

I ca. 40 forestod Riegels og hans hus Fotposten i Kjøbenhavn. Etter Riegels død gikk ledelsen av lokalposten over til hans enke og seinere til hans datter. Merkelig nok er H. C. Riegels ikke nevnt i Det store danske konversationsleksikon.(!)

Fotposten hadde ikke blitt noen suksess under Riegels ledelse. Forretningen hadde etter hånden sunket så langt ned at Fotposten i 1828 kun hadde ett eneste postbud til brevenes ombringelse, og stort lenger ned kunde den vel ikke komme!

Men i 1849 overtok atter postvesenet Fotposten. På den tid var det en betydelig øket aktivitet i postvesenet. Spørsmålet om en radikal omlaging av portotakstene og om innførselen av frimerker var på trappene, og det var vel dette som bevirket at postvesenet igjen vilde vedkjenne seg Fotposten. I sin «privat»-tid hadde Fotposten sine kontorer på forskjellige steder i byen, og no fikk den atter lokaler i Postgården, men den ble enno to år drevet som en helt selvstendig innretning og hadde bl. a. sine egne ombæringsbud. Først i 1851 ble det bestemt at lokal post og ankommet utenbys post skulde ombæres av de samme bud. Fotpostkontoret ble allikevel bevart som selvstendig institusjon inntil 1876.

Portoen var også etter overgangen til postvesenet i 1849 blitt fastsatt til 2 skilling for brev til den indre bydel og 4 skilling for brev mellom byen og forstedene. Fra 1861 ble 2 skilling vedtatt som porto for hele byen.

Som vi skjønner var det hensynet til lokal-

posten som utvirket framstilling av Danmark nr. 2, det blå 2-skillingsmerke av 29. april 1851.

For frimerkenes innførelse var det som nevnt postbud som gikk omkring og innsamlet brever som skulde ombringes. No skjedde den endring og vesentlige forenkling at det ble opphenget postkasser rundt omkring i byen til oppsamling av brever som skulde postbesørges. I 1851 oppsattes 13 slike kasser, og 30 år seinere var antallet øket til over 100.

Ombæringenes antall var i 1851 i den indre bydel og Christianshavn seks om sommeren og fem om vinteren, en ganske respektabel postal prestasjon. I 1867 var dog antallet sunket til fire. Da det så fra handelsstanden ble klaget over at ombæringen tok for lang tid, hvilket dels skyldtes personalets fåtallighet, dels den omstendighet at de somme bud som bar posten ut, også skulde tømme kassene for innlevert post, ble antallet øket til syv i 1876.

I de første 30 år etter frimerkenes begynnelse gjennomgikk lokalposten en rivende utvikling. I året 1850—51 var antallet av lokalbrever ca. 65 300, altså nesten like stort som i 1806, neste år var tallet ca. 97 600, i året 1860—61 412 000, i året 1870—71 799 000 og i det følgende tiår 1870—80 steg antallet til henimot 3 000 000. Innbyggerantallet var fra 1801 til 1850 steget fra 100 975 til 129 695, en stigning på ca. 29%, og videre steg det i de følgende 30 år til 273 322, en stigning på ytterligere 111%. Dividerer vi lokalbrevenes antall med innbyggerantallet, får vi følgende antall lokalbrev pr. innbygger:

I 1850	0,5 brever
I 1860	2,5 »
I 1870	3,8 »
I 1880	11,4 »

Det gikk altså ikke ganske slik som poststyret profeterte om den lokale post i 1849.

No var det naturligvis ikke bare de postale forbedringer som var årsaken til denne utvikling. Grunnen må først og framst søkes i den sterke utvikling som Kjøbenhavn gjennomgikk fra 1850. Særlig var denne merkelig for handelsstandens vedkommende og for byens vekst som handelsby.

1806—
Type 1

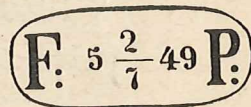
Type 2

1819—
Type 3

1838—49
Type 4

1849-51
Type 5

Av fotpost-stempler kjenner en visstnok no seks forskjellige. De avbildede fem har F.P. som forkortelse for Fotpost. De to første stempler synes å være et signet som er anvendt tilfeldig eller med velberåd i mangel av noe bedre. Fra 1819 fikk Fotposten type 3 og fra 1838 type 4. I 1849 innførtes ved Fotpostens overgang til postvesenet type 5, bestående av liggende smal oval med timeangivelse, datum og årstall mellom et F. og et P. Dette siste fotpoststempel er antagelig brukt helt til Fotposten opphørte som selvstendig institusjon, dvs. i 1876.

På foranstående tavle er gjengitt noen brever med fotpoststempler. Nr. 1 er fra tiden omkring 1830, nr. 2 fra 1846 og nr. 3 som en ser fra 11/9 1849. Nr. 4 er benyttet sammen med det første stumme annulleringsstempel som bestod av fire konsentriske ringer med en svart punkt i midten, og som ble innført samtidig med de første frimerker i 1851. Dette første annulleringsstempel ble avløst i 1852 av et stempel med bare tre konsentriske ringer og et tall i midten som angav poststedets nummer. Nr. 1 betegnet Kjøbenhavn. Offisielt ble disse nummerstempler inndratt i 1884. Nr. 6 er fra 23/8 1875 og er avstemplet med det ovale fotpoststempel og nummerstemplet for Kjøbenhavn. Nr. 5 er interessant derved at det viser en 6. type av fotpoststempler. Foruten det ovale fotpoststempel ser vi at frimerket er annullert med KJØBENHAVNS FODP. (= Kjøbenhavns fotpost). Det kan naturligvis tenkes at det vil finnes flere former av dette siste annulleringsstempel.

? - 51

? - 41

1841-51

1841-51

1847-51

Forskjellige kjøbenhavnske poststempler.

III.

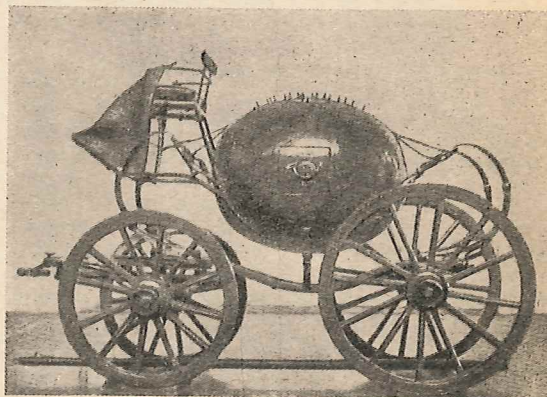
Kjøbenhavns bypost 1878-1889

I forbindelse med Fotposten i Kjøbenhavn ligger det nær også å omtale Kjøbenhavns bypost, som ikke må forveksles med Fotposten.

I min forrige artikkel om Fotposten nevnte jeg den raske utvikling av den lokale brevpost i årene 1850-80. Men utviklingen ble avbrutt i begynnelsen av 80-årene, og det skyldte vel for en stor del konkurransen fra den private bypost. Denne ble visstnok opprettet i 1878. I dette år fikk nemlig telegrafingeniør *Lauritzen* og telegrafist *Th. Thaulow* tillatelse til å sette opp telegramkasser på forskjellige steder i Kjøbenhavn og dens forsteder til å nedlegge telegrammer, og disse skulde så befordres ved hjelp av en hus- og telegrafpost som de to herrer aktet å opprette. De skulde også få adgang til å trykke særegne frimerker, dog måtte disse så vel som kassene skille seg ut fra postvesenets frimerker og brevkasser. Ennvidere skulde de også kunne motta og ombære i Kjøbenhavn og forsteder innenbys brev og pakker. Og dermed kunne den private bypost begynne!

På grunnlag av denne velvilje fra innenriksministeriets side ble «Kjøbenhavn By- og Hus-telegraf» startet, og det ble hengt opp et stort antall gule brevkasser rundt omkring i byen. Kassene skulde tømmes hver time. Portoen for alminnelige brev og brevkort var bare 3 øre, for handelssirkulærer og visse trykksaker ned til 2 og 1 øre. Ekspresbrev kunde også bli besørget, og betalingen herfor var 10 øre. Til frankering ble trykt særlige frimerker (dessverre har jeg ikke i min samling noen av disse).

Takstene var jo meget lave, og byposten ble snart meget populær. Det ble ansatt 50 gutter til å forestå ombæringen, og alt gikk bra til å begynne med. Men forretningen kulminerte etter noen års forløp. I en skrivelse fra overpostmesteren heter det at byposten ikke ble anvendt av «finere» hus fordi guttene «tilsmudsede Hovedtrappene og Trappeoppgangene i ved udstyrede Huse». For å få forretningen til å betale seg, måtte firmaet ta på seg forskjellige jobber utenfor de allerede nevnte. Guttene skiftet, og det ble klaget over at budene kastet hundrevis av

Den eiendommelige kulepostvogn som ble brukt i Danmark til brevbefordring.

frankerte brever i byens kloakker stedet for å besørge dem ombåret.

I 1886 utvidet postvesenet antallet av ombæringer i byen, og dette ble skjebnesvangert for den private bypost. Thaulow innsendte til innenriksministeriet andragende om erstatning for det tap som postvesenets utvidede lokale postbesørgelse førte med seg, og enden på det hele ble til slutt at postvesenet kjøpte den private bypost for kr. 12 000. Den sluttet så helt i 1889.

Tross konkurransen fra den private bypost var antallet av lokale forsendelser i året 1890—91 kommet opp i 6 671 000, og 18,3 brever på hver person. I de følgende årtier stillet tallene seg slik:

1900—01	14 275 000	og 31,4 brever på hver person
1910—11	25 156 000	» 43,1 —»—
1920—21	36 194 000	» 51,7 —»—

No var det ikke bare København som hadde bypost. Også en rekke andre danske byer fulgte etter i 80-årene. Men behandlingen av den danske bypost som helhet ligger utenfor mitt område.

RETTELSE

I artikkel I (nr. 4/1945) er dessverre kommet inn noen trykkfeil, som jeg må få lov til å korrigere:

På s. 70 spalte 1 står på 16. linje nedenfra: «tillagt, forært og ærverdiget». Det skal naturligvis være: «tillagt, foræret og overdraget».

På s. 72 spalte 1 viser seg en ganske «morsom» ombrekningsfeil, hvis en kan bruke ordet «morsom» om en slik irriterende trykkfeil. De to linjer 32 og 31 nedenfra hadde god sammenheng i manuskriptet og lød slik:

Da staten 1771 overtok postvesenet var nok (32) hovedmotivet å skaffe regjeringen inntekter. (31)

Den siste linjen er imidlertid helt forsvunnet, og dens plass er inntatt av en illegal linje, som for det første fyller sin oppgave som 18. linje nedenfra på spalte 2 (samme side) og som dessuten har fordrevet og erstattet linje 31 på spalte 1.

Avbildningen av den danske kulepostvogn, som ble brukt til befording av brever, skulde ha vært med i aprilnummeret. Da klijéen imidlertid ble liggende over, er den blitt satt inn i siste artikkel.

Diverse materiale, som jeg hadde bestilt fra Danmark til mine innledende artikler, er på grunn av de ekstraordinære postale forhold ikke kommet fram i rett tid, hvilket jeg i høy grad beklager. M. H.

Anderssen-Dethloff

Med megen interesse har jeg lest hr. byråsjef Viggo Dunér utmerkede og velskrevne artikler om våre gamle veteraner Henrik Dethloff og Justus Anderssen. Jeg kan i ett og alt under-skrive hva hr. Dunér beretter om de to herrer som jeg hadde den lykke å kunne kalle mine gode venner — og trofaste medhjelpere i de år jeg stod i ledelsen av vår kjære klubb.

Tillatt meg en liten tilføyelse. Etter delegasjonsmøtet i København 21. og 22. november 1932 var det ganske naturlig at Københavns Philatelist Klub overtok hovedredaksjonen av

Nordisk F.T. for de kommende to år 1933/34. Da det var Sveriges tur å ha hovedredaksjonen de neste to år ble København anmodet om å fortsette også i 1935/36. I disse fire år stod hr. Aug. Petersen angitt som hovedredaktør, men dette var kun i navnet. Hr. Petersen som var en stor beundrer av dr. Anderssen og viste å verdsette ham som den beste redaktør tidsskriftet kunne ha, traff underhåndsavtale med J. A. om at han skulde fortsette som hovedredaktør. Den for redaktøren fastsatte godtgjørelse ble derfor av Forbundet også i disse fire år utbetalt dr. Anderssen. Han satt således som hovedredaktør uavbrutt fra 1919 til sin død i 1938.

Alf G. Johnsen.

(i parentes bemærket)

av CAND. PHIL.

Vekk med dem!

Så har vi altså fred og dermed kan jeg skrive hva jeg vil uten at mer eller mindre blodtørstig nazikrapyl skal få anledning til å lempe meg innenfor murene.

Det første som må gjøres rundt om i klubbene no er å foreta en utrensning slik at vi kan bli kjemisk rene for enhver form for N.S. Jeg har på egen hånd foretatt en liten undersøkelse og det viser seg at det er forbausende få N.S. i våre klubber. Og det taler oss til ære. De har ikke følt seg hjemme i våre Jøssing-klubber, og på den annen side har klubbene arbeidet så fint at N.S. ikke engang med den sterkeste lupe har kunnet finne ting å henge seg i som har kunnet ført til inndragninger og beslagleggelser. Et par klubber er blitt hårdt rammet. Drammen mistet et av sine støttemedlemmer, Thomas Agnæs, som ble skutt av tyskerne. Videre var klubben en tid sterkt plaget av arrestasjoner. I en såvidt stor klubb som Oslo Filatelist-Klub sier det seg selv at det ble en del fravær p. g. a. arrestasjoner o. likn. — En av hjemmefrontens ledere, disponent Aage Biering, er for øvrig medlem av klubben. Ved juletider måtte formannen, Arnstein Berntsen, svippe over grensen, mens et av styremedlemmene, Aarøe, havnet på Grini. En del andre aktive medlemmer har også måttet dra til Sverige, eller havnet på Grini, Bredtvedt, Berg eller i Tyskland. Klubben var for øvrig en stund i søkelyset, for statspolitiet hadde funnet ut at det ble vel mange filatelister de fikk til behandling.

Det var for øvrig Norsk F.T. som først fikk føling med nazistene. Etter første nummer av bladet meddelte pressedirektoratets sjef, sløyd-lærer Beggerud, at da tidsskriftet skulde redigeres positivt og etter den nye tids linjer, måtte redaktøren, Odvar Witzøe, straks erstattes med en annen redaktør. Og etter den dagen har vi faktisk sittet som på nåler og ventet på at herrefolkets norske håndlangere skulde forsyne seg såvel med tidsskriftet som Forbundet og klubbene. Men de har vel allerede på et tidlig tids-

punkt innsett at de i de fleste klubbene ikke hadde så mange medlemmer at de kunne danne styre engang.

Kulturdepartementet skulde på død og liv ha politikk inn i filatelien. Fritt Folk's og Aftenposten's frimerkespalter viste tydelig det. Det har vært umulig å si hvem som har redigert Aftenposten's frimerkespalte, men vi vil gjerne få rettferdiggjøre den tidligere frimerkeredaktøren, Charles B. Middelthon, som stadig vekk har fått skylden for disse nazifiserte frimerkespaltene. Han hadde tvert om skriveforbud i avisen. Det har som sagt vært umulig å få greie på hvem som laget det «filatelistiske» sludderet i Aftenposten, men jeg tror jeg tør påstå at mannen var ekspedisjonsjef Holst i Kulturdepartementet.

Det lyktes ikke for N.S. å få nazifisert filatelien, heldigvis, men det har vært arbeidet iherdig på å ødelegge den gode ånd som alltid har hersket i våre rekker. Derfor må alt ugresset lukes vekk. Vekk med alle N.S.-medlemmer og stripete. Vi har ikke bruk for dem, for no vil vi ha frisk luft!

Cand. phil.

Byttevirksomheten

Medlemmene av de lokale filatelistklubber har adgang til å få se utvalg fra sine respektive klubbers byttesentraler.

Bytteheftene sirkulerer imidlertid bare innen den enkelte klubb. Medlemmene i de mindre klubber får derfor ikke tilstrekkelig utvalg. Dette forhold bekreftes av annonser fra de mindre klubber om å få tilsendt utvalg.

Av praktiske grunner kan vanskelig utvalgene sendes rundt til alle landets klubber, men forholdet kan muligens løses på følgende måte:

De fleste samlere går etter hvert inn for å samle enkelte land, eller de finner andre former for begrensning av sin hobby, så som flygepostmerker, bestemte tidsperioder osv.

Disse samleområder meddeler samlerne sine klubber på et skjema oppstilt av N.F.F. På grunnlag av disse skjemaer oppstiller klubbene et kartotek, hvorav kopi sendes N.F.F.

Kartoteket inneholder under de enkelte land, eller under andre angitte spesialområder navnene på de samlere som har interesse for disse områder. Samlerne kunde så ved henvendelse til N.F.F. få oppgitt navn og adresse på de personer som hadde felles samleområder, respektive få oppgitt navn på samlere med interesse for de utvalg som ønskedes omsatt.

På denne måte kunde alle landets filatelister få tilsendt utvalg for sitt spesialområde og komme i forbindelse med samlere som hadde felles spesialitet.

Ved denne direkte forbindelse mellom medlemmene vilde byttevirksomheten gjennom klubbens byttesentral muligens gå litt ned, hvorved det vilde bli litt mindre inntekter til klubbene. Det kan oppveies ved at det ble betalt en viss sum (f. eks. pr. oppgitt navn) til N.F.F. som igjen gjorde opp med lokalklubbene i henhold til hvor de enkelte oppgitte navn var medlemmer. Av inntekten kunde en del gå til lokalklubben og en del til N.F.F. som jo fikk utgifter med den nødvendige administrasjon.

F. S. P.

Oslo Filatelist-Klub

Møte nr. 1183 i forbindelse med klubbens 58. ordinære generalforsamling ble avholdt den 19. februar 1945 i Peder Claus-søngst. 4. Under formannens fravær ledet I. I. Jacobsen møtet. Til stede var 114 medlemmer samt klubbens revisor.

Referat fra foregående møte ble opplest og vedtatt.

Følgende nye medlemmer ble opptatt:

Nr. 837. Instrumentmaker Hans G. Aanrud, Neptun, Myrvoll st.

Nr. 838. Bokhandler Leif Dybwad, Torget 2, Oslo.

Nr. 839. Ingeniør Jakob de Rytter Kielland jr., Sjøholmen, Sandvika.

Nr. 840. Grosshandlere Gustaf Lanner, Villa Högbo, Västervik, Sverige.

Nr. 841. Valutasjef Michael Clauson, Eckersberggt. 63, Oslo.

Nr. 842. Hr. Ivar Veidholm, Rosenborggt. 15 A, Oslo.

4 anmeldelser ble referert.

Livsvarig medlemskap ble notert for: Nr. 778. Ulrik Kirkedam, Arendal.

Fra Norsk Filatelistisk Tidsskrift ble meddelt at de 100 abonnements som var stillet til rådighet for svenske samlere mot bytte i tilsvarende antall av Nordisk Filateli forlengst var disponert da det hittil var innkommet over 400 bestillinger, de overskytende postanvisninger blir returnert uinnløst.

Studiesirkelens nye kurs for Teksting og montering begynner mandag den 5. mars kl. 18—19.

Møtet ble deretter utsatt og man gikk over til generalforsamlingen. Viggo Dunér ble valgt til dirigent.

Til behandling forelå følgende poster:

1. Valg av dirigent.
2. Årsberetning.
3. Årsberetning for 1944 og status pr. 31. desember 1944.
4. Revisors innberetning.
5. Budsjettforslag for 1945.
6. Valg på formann for 1945 og 2 styremedlemmer for 1945 samt varamenn.

Valg av revisor.

Dirigenten anmodet alle uvedkommende om å forlate salen, hvorpå han erklærte generalforsamlingen lovlig satt.

2. Årsberetningen ble opplest av I. I. Jacobsen og vedtatt med akklamasjon.

3. Årsregnskap og status ble opplest, i sammenheng hermed også post 4. Revisors innberetning.

Gevinst- og tapskonto samt balansekonto ble godtatt og kassereren meddelt ansvarsfrihet.

Styrets forslag til anvendelse av overskuddet ble diskutert, og Stensdal fant det avsatte beløp kr. 500,— til bibliotekfondet altfor lite i forhold til den stand biblioteket i dag befinner seg i, og foreslo at man overførte kr. 1000,— fra Avskrivninger på obligasjoner. Bjarne Gundersen støttet Stensdals forslag, men frarådet å ta det fra Avskrivninger på obligasjoner.

Dirigenten meddelte at det kan tas kr. 500,— fra Reservecfond og kr. 500,— fra det beløp som overføres i ny regning.

Dette forslag ble godtatt og man gikk over til behandlingen av post 5: Budsjettforslag for 1945.

Thrap-Meyer bemerket at lønninger står oppført med kr. 1000,—. «Uten å klandre byttekontrollens sekretær som så vidt jeg vet har kr. 300,— pr. måned, har kassereren kun kr. 300,— pr. år. Det må være et misforhold her. Jeg har hatt anledning til å se det kolossale arbeid som kassereren, Jorulf Jensen, har, og det er over alle grenser, han har ingen tid til disposisjon for sin familie.»

Dirigenten foreslo at det uten videre ble bevilget Jensen kr. 1000,— som anerkjennelse for hans prisverdige arbeid for klubben. Dette ble vedtatt under voldsom applaus fra medlemmene. Jensen takket medlemmene for den bevilgede gave, og satte stor pris på at medlemmene anerkjente hans arbeid.

Budsjettforslaget ble vedtatt og revisors gasje fastsatt til kr. 300,— for 1944.

Man gikk så over til siste post på dagsordenen: Valg. Valgkomiteens innstilling ble referert og lød:

Viggo Dunér (formann), Egil Hauglid og Jorulf Jensen (styremedlemmer) samt Torgersen, Døhlle og Rode som varamenn.

Dirigenten meddelte at styret ønsket å ha 4 varamenn. En meddelelse fra styrets sekretær, Tor Holten, ble referert, hvori han stillet sin plass til disposisjon.

Reff foreslo at sekretæren burde inn i styret, da hans arbeid var så nær knyttet til styrets.

Valgresultatet ble: Viggo Dunér formann med 82 stemmer. Jorulf Jensen med 87 stemmer og Egil Hauglid med 82 stemmer ble begge gjenvalgt som styremedlemmer.

Som varamenn ble valgt: Tor Holtan med 85 stemmer, Rolf Døhlle 81 stemmer, Hein Torgersen 79 stemmer, Hans Rode 46 stemmer.

Generalforsamlingen ble derpå hevet og møtet satt pånytt.

I. I. Jacobsen ønsket på vegne av den gamle formann, den nye velkommen og overrakte ham formannsklubben.

Dunér takket for den ære forsamlingen hadde vist ham og håpet at det nye styre vilde arbeide godt sammen, og at det måtte bli et fruktbringende år for O. F. K., videre takket han det gamle styre for det utmerkede arbeid det hadde utført i det år som var gått.

Møtet ble hevet kl. 22.40.

Hein Torgersen.

*

Årsberetning for 1944.

Oslo Filatelist-Klub har i 1944, som i de tidligere krigsår, kunnet drive sin virksomhet temmelig uhindret av krigen. Det synes som om den filatelistiske interesse er økende, og at konjunkturjobberne langsomt forsvinner.

Klubbens medlemstall er øket sterkt i 1944. Statistikken viser her følgende tall:

Nettotilgang i året 1940:	medlemmer.
— 1941:	»
— 1942:	140 »
— 1943:	41 »
— 1944:	62 »

Og for årene 1943 og 1944 stiller tilgang og avgang seg slik:

1943: Utmeldt og strøket tilsammen: 29. Døde: 7. Innmeldt: 77. Netto tilgang 41 medlemmer.
1944: Utm. ekskl. og strøket: 17. Døde: 15. Innmeldt: 94. Netto tilgang 62 medlemmer.

Der har vært avholdt de reglementerte 20 hovedmøter, alle i Lærerinneklubbens Hus, frasett det ene i forbindelse med klubbens sommermøte på Frognerstøien den 10. juli. Dessuten er avholdt en ekstraordinær generalforsamling den 29. juni, og årsfest for klubben den 11. desember. Frammøtet har tilsammen utgjort 1730 medlemmer, d. v. s. 86,5 pr. møte, litt mindre enn i 1943.

Av ovennevnte tall framgår det klart at Oslo Filatelist-Klub framelde seg iferd med å øke sitt medlemstall, og det er grunn til å tro at klubben i 1944 har fått forholdsvis langt verdifulle medlemmer enn i de foregående krigsår. Selvsagt vil mange medlemmer falle fra når normale tider inntreffer, men styret er av den oppfatning at de, som da faller bort, også er av mindre betydning for klubbens trivsel. At det prosentvis frammmøtetall er mindre enn i 1943, skyldes etter styrets oppfatning først og fremst de mørke aftener og vanskelige kommunikasjonsforhold.

Programmet på møtene har vært meget rikholdig i 1944. På møtet den 3. januar fikk man klubbstatistikken og kåseri og demonstrasjon av I. I. Jacobsen over en Irland-samling tilhørende Sig. Pedersen, Bergen.

Den 17. januar: Et kort møte i forbindelse med den utsatte årsfest.

Den 7. februar: «Regler for Oslo Filatelist-Klubs bistand ved verdsettelse og realisasjon av avdøde medlemmers samlinger» samt «Regler for Oslo Filatelist-Klubs junioravdeling», og Katalogkomiteen innleder til diskusjon om Norges-katalogen 1944.

Den 21. februar ble klubbens 57. generalforsamling avholdt.

Den 6. mars: Foredrag med lysbilder av postinspektør Olaf Thorp: «Landpostbudtjeneste og gammeldags postfor-sel i Norge, samt inspeksjon av sådan tjeneste i Nord-Norge». Samt Viggo Dunér's interpellasjon i anledning av Bertr. C. Middelthons artikler i Nordisk Filatelistisk Tids-skrift.

Den 20. mars: Odvar Johs. Witzøe innleder til disku-sjon om: Studiesirkel i O. F. K., samt vår resolusjon mot Bertr. C. Middelthons, foranlediget av Viggo Dunér's inter-pellasjon på møtet den 6. mars.

Den 17. april: Auksjon og Middelthonsaken.

Den 1. mai: Rapport landets første offentlige junior-utstilling, søndag den 23. april, samt Bytteaften.

Den 15. mai: Fellesmøte med Juniorene, med foredrag av begge grupperes formenn: «Litt om vårt arbeid» av B-gruppens formann Joh. Peter Wleigell og «Bør vi unge samle frimerker» av A-gruppens formann Jan M. Claussen. Dessuten var det foredrag med lysbilder «Hvorfor jeg samler Ungarn» av Bjørn Isachsen, Junior A. Videre ble auks-jon til inntekt for juniorene avholdt.

Den 5. juni: Jarle O. Stensdal innleder til diskusjon om «Bedømmelse av samlinger», samt Charles B. Middel-thons 3 forslag som ble godtatt ved skriftlig avstemning imot styrets innstilling, som resulterte i at styret stillet sine plasser til disposisjon.

Den 29. juni: Den ekstraordinære generalforsamling i anledning av Middelthonsaken som resulterte i at styret fikk tiliitsvotum. Bertr. C. Middelthons ble ekskludert.

Den 10. juli: Kort ordinært møte og Sommermøte på Frognerstøien.

Den 14. august: Ordenskollegiet i klubbens orden «Det Gylde Posthorn» hadde funnet det formålstjenlig å ned-legge disse verv, men etter konferanse med formannen, erklært seg villig til å bli stående til nyvalg finner sted. Foredrag med lysbilder fra Nordfrankrike av Viggo Dunér. Den 4. september: Kåseri av I. I. Jacobsen: «Litteratur og litteratur».

Den 18. september: Foredrag og lysbilder av Leif Sør-

dal: «Blant hval og mannfolk». Samt forfalsknings-saken 50 øre V med vannmerke, av Odvar Johs. Witzøe.

Den 2. oktober: Rolf Grude redegjorde for starten av Studiesirkelen. Og formannens foredrag: «Renslighet og svindel i filateliens».

Den 16. oktober: Dan Thune-Larsen kåseri om: «Ferari-teter og Falsifikater» med framvisning av klubbens Falsi-fikatsamling. Skibsbreder Abr. Odjell. Minde pr. Bergen, valgt til ny redaktør av Nordisk Filatelistisk tidskrift.

Den 6. november: Kåseri og film av I. I. Jacobsen: «Ting som kommer igjen».

Den 20. november: Meddelelser om årsfesten den 11. desember. Bytteaften.

Den 4. desember: Husfondauksjonen.

Den 11. desember: Årsfesten.

Den 18. desember: Kåseri med lysbilder av Clarin H. Vogt: «Litt om norske frankeringsstempler. Det nyeste skudd på Norsk Filatelistis stamme». Demonstrasjon av en Kragh frankeringsmaskin.

Klubbens medlemstall pr. 1. januar 1945 var 816, hvorav 64 livsvarige. Følgende medlemmer i alt 15 er avgått ved døden i 1944:

Nr. 23. Forsorgsforstander Fr. Grønabæk, Oslo.

» 104. Grosserer S. W. Launy, Oslo.

» 6. Dr. Ernst Ljungström, Stockholm.

» 26. Grosserer L. S. Toftdal, Oslo.

» 55. Overlege Einar Larsen, Stavanger.

» 7. Fullmektig Jørgen Jensen, Oslo.

» 243. Forvalter Chr. Hansen, Vankøse, Danmark.

» 1. O.r.sakfører Rudolf Falck, Oslo.

» 86. Skipsmegler Johan Bergman, Oslo.

» 97. Disponent A. Bernhoff, Oslo.

» 597. Kjøpmann C. H. Halvorsen, Oslo.

» 49. Läroverksadjunkt Aug. Vilke, Lund, Sverige.

» 66. Advokat E. Østensen, Oslo.

» 863. Postinspektør Olaf Thorp, Oslo.

» 197. Godseier G. F. Heiberg, Amla Sogn.

Klubbens styre har i 1944 vært således sammensatt:

Arnstein Berntsen, formann. Egil Hauglid, viseformann, Vilh. Aarøe, I. I. Jacobsen, Jorulf G. Jensen, med Hein Torgersen og Rolf G. Døhlle som varammenn. Begge vara-mennene har deltatt i styremøtene. Hein Torgersen har fungert som styrets referent.

I 1944 har det vært avholdt 80 styremøter og 1 for-handlingsmøte, hvorav 6 styremøter og 1 forhandlingsmøte under det forrige styre, og 24 styremøter under det no-værende, som også har avholdt styremøter i 1945.

Klubbens tillitsmenn var i 1944:

Kasserer: Jorulf G. Jensen.

Sekretær for styret: Tor Johan M. Holtan.

Revisor: Statsaut. revisor G. Nygaard.

Bibliotekar: Jarle O. Stensdal.

Styrer av Falsifikatsamlingen: B. Engesgaard.

Tilsynsmann for Juniorgruppe A og B: Odvar Johs.

Witzøe, og varammann for ham: Rolf G. Døhlle.

Auksjonsutvalg: I. I. Jacobsen og Jorulf G. Jensen.

Bytteomsetningsleder: Anders Trøsvik.

Byttevirksomhetens voldgiftsutvalg: M. C. Rosenhayn,

Viggo Dunér og Finn Gisholt.

Leder av Byttekontrollen med utlandet: Dan Thune-

Larsen.

Sekretær i Byttekontrollen med utlandet: Helge Reff.

Klubbaftenutvalget: Bjarne Grøntvedt og Carl Norbye.

Representanter til Norsk Filatelistforbund: Anton Holm-

boe, Per Gellein, M. C. Rosenhayn, Jarle O. Stensdal,

Viggo Dunér, Hans E. Matfeld, Egil Meidell Hopp, Anders

Trøsvik, Yngve Buchholz, Dan Thune-Larsen, Arnstein

Berntsen, Odvar Johs. Witzøe, I. I. Jacobsen, Henrik Thræ-

Meyer og Bjarne Gundersen, med varammenn: Bjarne

Grøntvedt, Vilh. Aarøe, Johan Noodt, Omar Eliassen og

B. Sandved.

Delegert til Nordisk Filatelist-Forbund: Alf G. Johnsen.

Kontaktmann for de nye medlemmer: Hans Rode.

Redaksjonskomité for Norgeskatalogen: Dan Thune-

Larsen, Johs. Jellestad, Arnstein Berntsen, E. Florelus og

Helge Reff.

Klubbens Gratisslotteri: Vilh. Aarøe.

Oslo Filatelist-Klub har i 1944 arbeidet seg videre fram

i en reneest mulig filatelistisk linje. Dog preges enno sty-

rets arbeid for en del av ting som skriver seg fra Harald

Risings formannstid, og som etterhvert blir brakt i orden.

Det er dog ikke dukket fram nye krav på klubben i denne

forbindelse. Fra Harald Rising er det gjennom hans ad-

vakot kommet tilrette 8 av klubbens medaljer (plaketter),

nemlig fra New York 1926, London 1928 og Königsberg

1935, og etter styrets oppfatning kan det enno være ting

i Risings besiddelse, som rettslig tilhører klubben, men det

vil helt avhenke av Risings eget «Fair play»-syn og kom-

mande styres initiativ om noe av dette eventuelt vil komme

tilrette.

De av klubbens medlemmer, som ikke hadde fått sine

25 års nåler i Risings formannstid — i alt 43 stk. — har

no fått disse oversendt, idet det gjennom etpar medlem-

mer er lykket å få sølv til disse. Årets 25 års jubilanter

— i alt 18 stk. — har likeledes fått både diplom og nåler.

Den viktigste sak klubben har behandlet i 1944 er kan-

skje den såkalte Middelthonsak, i ethvert fall rent klubb-

og begynnelsen av 1944 skrevet så nedsettende om vår klubb og enkelte av dens medlemmer, og benyttet seg av så lite verdig filatelistisk journalistikk, i Nordisk Filatelistisk Tidsskrifts spalter, at styret etter interpellasjon fra etpar av klubbens kjente medlemmer fant å måtte gå til aksjon. Styrets forslag til resolusjon mot Bertr. C. Middelthons ble framlagt på møtet 20. mars og vedtatt mot 2 stemmer. Resolusjonen er tidligere referert i tidsskriftene, og hadde til hensikt å få fjernet Middelthons som redaktør av Nordisk F. T., hvis han ikke vilde gi unnskyldning for sine skrivelser. Da Middelthons ikke besvarte resolusjonen, ble saken oversendt til Nordisk Filatelist-Forbund, som anmodet forbundsklubbene om uttalelse.

På møte den 5. juni meddelte styret at det samstemmig i fulltallig møte hadde bestemt seg til å ekskludere Bertr. C. Middelthons av klubben, grunnet hans skrivelser til vår klubb og andre norske forbundsklubber og private filatelist-etterat Forbundet hadde overtatt resolusjonssaken.

På samme møte fremsatte Charles B. Middelthons endel motforslag til nevnte resolusjon, som tross styrets advarsel ble vedtatt av møtet ved den skriftlige avstemning.

Som følge herav nedla styret samstemmig sine verv, og forlangte innkalt ekstraordinær generalforsamling for å få underkjent den avstemning som hadde funnet sted og for å få stadfestet eksklusjonen av Bertr. C. Middelthons, for hvilken det var innsendt protester fra Bertr. C. Middelthons, Charles B. Middelthons og Clarin H. Vogt.

Generalforsamlingen ble avholdt den 29. juni under ledelse av hjelpedommer M. C. Rosenhayn, og ga styret tillitsvotum med 75 stemmer, samtidig som møtebeslutningen den 5. juni ble underkjent og generalforsamlingen sluttet opp om den linje som styret hadde slått inn på. Eksklusjonen av Bertr. C. Middelthons ble samtidig stadfestet med 57 stemmer.

Bertr. C. Middelthons sønns sirkulærer og andre skrivelser ansees Oslo Filatelist-Klub uvedkommende, og skulde nærmest være å betrakte som en dragkamp mellom ham og Nordisk Filatelist-Forbunds formanns syn på den forestående omlegning av Forbundets oppbygning og dettes forhold til de respektive lands forbundsklubber og forbundsstyrr, og hvor vi skulde tro at Oslo Filatelist-Klubs syn på det nærmeste faller sammen med Forbundsformannens.

Den 31. desember 1944 fratrådte Bertr. C. Middelthons som norsk redaktør for Nordisk Filatelistisk Tidsskrift, og Abr. Odfjell, Minde pr. Bergen, ble enstemmig valgt av de norske klubber. Etterat dette redaktørskifte var kjent gikk så styret inn for en effektiv støtte til Nordisk Filatelistisk Tidsskrift, idet det gjennom møteavstemning den 16. oktober fikk samstemmig tilslutning til at Oslo Filatelist-Klub skal yte kr. 1.— til hver av klubbens medlemmer, som ønsker å tegne abonnement på dette tidsskrift, således at tidsskriftet koster disse kun kr. 3.— pr. år. Etter denne beslutning er det i årets siste måneder tegnet vel 200 abonnements på tidsskriftet gjennom styrets sekretær, og bestillingene er videresendt av ham til den nordiske forbundsformann. På denne måte har klubben fått gjennomført en forhåpentlig effektiv støtte til tidsskriftet, således som dette utvilsomt fortjener.

Styret har i 1944 også hatt gleden av å arbeide med en annen sak, som er av meget stor viktighet — spesielt for klubben selv — nemlig klubbens «Husfond».

Som tidligere meddelt gjennom sirkulærer til medlemmene, er initiativet hertil tatt av 3 av medlemmene av fjorårets interimsstyre, og da i første rekke av I. I. Jacobsen. Tanken har vært framme mange ganger tidligere, også framsatt i sin tid bl. a. av Justus Andersen, men det kom ikke noen fart i den før ovennevnte initiativ ble tatt, og Erling Berg sendte en skriftlig appell til styret om å forere saken snarest mulig. Fra slutten av vårsesongen 1944 gikk derfor styret fullt inn for saken, og gjennom personlige konferanser, diverse sirkulærer, sommermøte på Frognerstøien, klubbens årsfest i desember — og sist, men ikke minst, den store Husfondauksjonen den 4. des., er Husfondet nådd opp i nærmere kr. 18 000.— etter bare ca. 8 måneders arbeid. Det er et meget bra resultat og styret har sendt sin hertilige takk til alle bidragsyterne. Særlig har det vært morsomt å se at så mange utenbys medlemmer fra hele landet har gjort sin innsats forat klubben skal kunne skaffe seg sitt eget hus når anledningen bvr seg. Og det må være det kommende styres naturlige plikt å øke husfondet mest mulig i den tid som kommer. Både ved direkte bidrag og ved eventuelle auksjoner, hvortil det allerede er innkommet endel bra objekter. Vi håper at de kommende klubbstyrrer vil få glede av det fond som her er grunnlagt, og at de vil forstå å utnytte fordelene til klubbens beste. Fondet er ikke bunnet av generalforsamlingsbeslutning med hensyn til innkjøp eller håndgivelse av eiendommer, som kan være av interesse for klubben.

Klubbens Philorallampe, tidligere lånt klubben av Herman Løvenskjold, er nå definitivt forært klubben mot at Løvenskjold får lov å benytte den når han selv ønsker det.

Hva angår juniorarbeidet ble det avholdt en stor juniorutstilling i Kr. Augustset, 6. den 28. april, og det var vistnok den første offentlige juniorutstilling i Norge. Utstillingen ble utmerket godt besøkt og ga et overskudd på ca. kr. 250.— i juniorenes kasse. Begge Juniorgrupper hadde messig sett. Bertr. C. Middelthons, Stavanger, hadde i 1943

deretter et stort fellesmøte med seniorene den 15. mai med Juniorauksjon, og denne innbrakte nesten kr. 1500.— som i sin helhet ble tilført gruppene. Juniorenes tilsynsmann Odvar Johs. Witzøe samt varammannen Rolf G. Døhlle skyldes stor takk for disse pene resultater, og vi håper at juniorene nå vil kunne arbeide friere enn tidligere, nå når de har litt kapital i ryggen.

Carsten Smiths gave på kr. 1000.— er overført til juniorene og beregnet som et fond til premier. Fondet disponeres av tilsynsmannen og seniorenes styre i fellesskap.

I klubbens daglige virksomhet har styret gjeninnført det tidligere «Gratislotteri» som i 1944 har vært bestyrt av Vilh. Aarøe, og styret har sørget for at klubben etter har fått en kontaktperson for nye medlemmer. I dette verv har Hans Rode fungert.

Studiesirkel er opprettet på initiativ av Odvar Johs. Witzøe, og ledelsen er overtatt av Rolf Grude. Den har i år avholdt 4 møteaftener, og deltagerne har gått inn for saken med stor interesse. Odvar Johs. Witzøe og Jarle O. Stensdal har nedlagt et stort arbeid for deltagerne.

Klubbens medalje — Andersen-Dethlof-Medaljen — er i 1944 utdelt for første gang. Komitèen har hatt mange vanskeligheter med å få medaljen pen, da det kun forelå dårlige fotografier av våre to store filatelist-Gravøren og modelløren har imidlertid tilsynelatende vært heldige med resultatet, å dømme etter den mottagelse medaljen har fått.

Johs. Jellestad, Bergen, ble enstemmig tildelt den første medalje, hvilket ble offisielt meddelt på vår årsfest den 11. desember. Den ble overlevert Jellestad ved Bergens-Klubbens årsfest den 18. desember ved komitèens representant Abr. Odfjell.

Anderssen-Dethlof-Medaljens komitè har bestått av følgende herrer: Arnstein Berntsen (formann), Nils Strandell, Stockholm, Abr. Odfjell, Bergen, Alf G. Johnsen, Per Gellein, Vilh. Aarøe (sekretær) og I. I. Jacobsen. Varammenn: Birger Engesgaard og Stian Sanness har fungert for Strandell og Odfjell.

Det budsjett som ble godkjent på generalforsamlingen i februar 1944 er overholdt og alt i alt med en resultat som går sterkt i klubbens favør.

Ingen av de ordinære utgiftsposter er overskredet, derimot har vi hatt en uforutsett utgift i Middelthons-saken i anledning av utsendelse av sirkulærer og referat fra generalforsamlingen, som ble bestemt av denne.

Inntekstpostene er blitt større enn forutsatt, idet f. eks. medlemskontingenten inkl. livsvarige medlemmer er gått inn med ca. kr. 3000.— mer enn beregnet. Likeledes er inntektene ved klubbens auksjonsvirksomhet steget.

Norgeskatalogen (under post salg av klubbens publikasjoner) har alikevel kunnet utgis, tross vanskeligheter, og er utsendt i et opplag på ca. 5500 netto. Inntekten av klubbens publikasjoner er større en forutsatt i budsjettet.

Harald Ristingss konto er oppgjort slik som forutsatt. Klubben har, som det vil framgå av regnskapene, i øyeblikket store utestående fordringer i forhold til fjorårets regnskap. Av midlene er ytterligere kr. 16 000.— plassert i verdipapirer, således at denne post nå utgjør kr. 36 000.—. For Husfondet er opprettet egen konto.

Bytte- og auksjonsvirksomheten er gått utmerket i 1944, ennskjønt det er påtagelig hvor få gode ting som frambyr i bytteheftene. Det har vært avholdt 20 auksjoner hvorav 1 Ristingssauksjon, 1 Husfondsauksjon og 2 lotteauksjoner, med en samlet tilslagssum på kr. 68 000.—.

Klubbafetener har vært avholdt alle mandager hvor det ikke har vært ordinære møter. Deltagelsen har vært meget stor.

Byttekontrollen med utlandet har gått knirkefritt under Dan Thune-Larsens ledelse med Helge Reff som lønnet sekretær.

Junioravdelingene har, som det framgår av foranstående, hatt et meget rikt år, og vi håper at gruppene vil vokse sterkt i de kommende år.

Bibliotekvirksomheten har vært ordinær.

Når vi ser tilbake på klubbens virksomhet i 1944, kan vi trygt si at den har vært meget fruktbringende.

Imidlertid gir dette ikke noe sikkert uttrykk for hvorledes klubbens virksomhet vil bli i det kommende år. Derfor er tidene for uberegnelige, og vi må uttale vår absolutte advarsel mot å tro at det blir noen dans på roser for det kommende styre.

Selv om vi også kan si at klubbens økonomiske rygrad er blitt atskillig styrket i det år som er gått, må vi regne med at inntektene plutselig kan gå katastrofalt ned, mens utgiftene ikke vil falle i samme målestokk. Dog forutsetter vi at klubbens midler plasseres slik at vi kan ri av en nedgangsperiode.

Klubben har store mål å arbeide fram mot, og det er gledelig å erfare at dens kontakt med andre norske klubber etter øker. Likeledes er det hyggelig å se hvilken iver klubbens tillitsmenn har arbeidet med i 1944, og vi retter herigjennom en hjertelig takk til disse herrer.

Vi går fram mot de nye oppgaver med godt humør, og med tillit til framtiden.

Oslo, den 19. februar 1945.

I. I. Jacobsen. Jorulf Jensen. Rolf G. Døhlle.
Hein Torgersen.

Annonsemanuskripter

må være forretningsføreren,
adr. Nytorget 5, Oslo, ihende
seinst 7. i hver måned.

Medlems-annonser.

På denne plass kan medlemmer få innrykket annonser på inntil 5 petitlinjer for kr. 3,00, som må betales ved bestillingen.

Luftpostmerker samt bedre merker fra Skandinavia ønskes kjøpt. Tilbud sendes
Ulf Johansen, Brugt. 1 III, Oslo.

Ønsker følgende brukte merker. Nk. 1945: nr. 16, 17b, 19b, 21b, 24 III b, 48a og b, 49a og b, 52 V a, b, 53 IV c, 69, 43. Kan levere de fleste etter nr. 94.

J. Bakke, Otta.

Er det noen som kan skaffe meg 1. og 2 og delvis 3. årgang av dette tidsskrift. Betaler godt.
Bill.mrk. «Tilbud Rjukan» sendes dette blads eksp.

Er det noen som kan skaffe meg Frimerkekompaniets album for Norge og Sverige med kartongblader eller et annet godt skandinavia-album. Gjærne brukt. Tilbud sendes:

Ewald Halvorsen, Ophus st.

Selger 1100 merker fra hele verden, mest Skandinavia, masse gode, for kun kr. 50,00. Fortrinsvis salg til dem som skaffer 3 ruller film 6×9.

K. J. Rørvik, Dragnes.

Pergamynkonvolutter, gummiert klaff 11,5×7 cm kr. 15,00 pr. 1000.

Tubfrim., Nesbyen.

Takknemlig for merker fra Polen, Randstatene, Tsjekkoslovakia og engelske kolonier for kjøp og/eller bytte.

Rich. Peterson, Boks 41, Sandefjord.

Stempler: Jeg er kjøper av ennings stplr. på nr. 4, 8, 14, 18 og 10 øre stolpeskrift. Nr. stplr. på nr. 4, 8 og 14. D/S stplr. og håndskrevne uansett merke.

Johan Lyder von Tangen, Boks 50, Bergen.

Mangler nr. 10/1942 av dette tidsskrift. Bytter i brev stemplet: Feltpostkontor nr. 9 — P. A. I 27/3-40. Vårt første feltpoståpneris første stempeldag.

Ing. M. Overlie, Hauge i Dalane.

Et stort, lite brukt Schwanbergeralbum, Europa komplett til 1921 til salgs billig eller byttes i norske frim. før 1909. Gi bud. Trenger Universitetsmerket og materiell av nr. 53.

Lorentz H. Johnsen, Søråsmyr brh.

Frimerkebytte med Norge ønskes. Tar 1—5 av alle slags frimerker, stempl. og ustempl. Gir i bytte like fra Sverige og Finnland. Basis AFA 1945. Sender ikke førstesending.

SVEN CARLSSON — Finntorp, Nyköping, Sverige

Önskar frimärksbytte med N o r s k a samlare. Giver Sverige, Finnland, Europa, China m. fl. Endast förstsändingar besvares.

Hjalmar Holmqvist

NYKÖPING. SVERIGE

SVERIGE

En gros byte med Norge i begagnade feilfria frimärken önskas. Kvantitet — från 1 till 200 av varje. Katalogbasis. Fil. frankering. Förstsändning eller förfrågan till

GÖSTA JOHNSON — Storgatan 1, Huvudsta

*Jeg ønsker å kjøpe årgangene
1942, 1943 og 1944 av*

NORSK FILATELISTISK TIDSSKRIFT

Tilbud sendes:

JOHN NILSEN — Nygaard, Framnes

Et helark Norge T. M. 32b grønoliv ubrukt selges helt eller oppstykket.

Tilbud under *Bill.mrk. «Off. sak 32b»*

Ønsker tilbud av følgende helark: 22b, 48b, 50b, 73, 76, 107, 168a og 217—218 i ark à 100. Dessuten Tjenestemerke nr. 12 og 17.

Bjarne Gundersen

Rådhusgt. 23, Oslo - Tlf. 13 965

Godt utvalg i
FRIMERKER

ALF EIDE

KRISTIAN AUGUSTSGATE 9, OSLO

Autorisert frimerkehandler.

Friko-Nytt

Vel møtt igjen!

Ja, her er vi altså igjen med vår gode gamle helsides Friko-Nytt og ønsker alle våre lesere tillykke med freden.

Vi kunde nok ha mye rart å fortelle fra vår virksomhet i denne tiden, men vi skal ikke lage Friko-Nytt om til en nyhetsavis heller.

Det så en stund stygt ut for vår virksomhet og vi ble såmen truet med stengning og utskrivning til «arbeidsinnsats», men det gikk heldigvis bra det også.

Vi har hatt litt av hvert å fare med siden sist, og det var ikke alt som akkurat tålte dagens lys. Det var ikke minst tilfellet med London-merkene. Vi skulde gjerne ha sendt dem ut på vår nyhetsservice, men da det var umulig for oss å vite hvilke av våre kunder som var medlem av NS eller på annen måte skadelige, måtte vi la salget av disse gå

meget forsiktig for seg. Til slutt begynte jorden å bli litt for varm for oss og vi fant det rådest å stoppe salget da vi hadde solgt ut den første forsyningen.

Det sier seg selv at vi straks freden var et faktum fikk en rekke henvendelser om London-merkene, men vi vil da straks si fra at vi ikke har noe på lager lenger, og at vi foreløbig ikke kan skaffe noe.

Vi får også stadig henvendelser om tilleggsblader til våre album. Disse har vi ikke kunnet trykke, da det har vært umulig å få tak i den gode kartongen som ble benyttet. Såsnart det igjen blir kartong å få, kommer vi både med tilleggsblader til albumene og blader med netting-trykk som det har vært skrikende mangel på siden vårt opplag ble utsolgt.

Vi ser lyst på framtiden, og håper ikke det skal ta så lang tid før vi igjen kan levere både tilleggsblader, nettingblader og nye album.

FRIMERKEKOMPANIET

Tollbugt. 4, Boks 684, Oslo – Tlf. 25 052

Postgiro 100.57 – Telegr.adr.: „Stamps“

Autorisert frimerkehandler.